

Alindo

Het rode sleetje

door A.G.Lameris-Bolt

Het rode sleetje

5e, herziene druk

door A.G.Lameris-Bolt

ISBN 90 211 0413 X

Gellustreerd door Adri Alindo

Uitgave: W. D. MEINEMA B.V. – DELFT

1 Hannies hartewens

De school ging uit. Lachend en schreeuwend kwamen de kinderen naar buiten. Hannie wachtte deze keer niet op Elsje, haar vriendinnetje. Die treuzelde altijd zo! En zij wilde zo graag nog even bij de winkel van Leenman kijken.

„Gauw thuiskomen uit school, hoor! Het wordt al zo vroeg donker nu!” Dat had moeder gezegd en daarom liep ze zo hard. Want, o, ze móest er nog even gaan kijken.

Wat was er dan toch te zien? Wat had een klein meisje nu aan een winkel van potten en pannen en allerlei andere dingen voor de keuken?

Ja, als het zomer was, zou Hannie er ook wel voorbijlopen. Maar nu was het winter. Dan hingen bij de potten en pannen ook hele rijen schaatsen! Grote en kleine! Ze waren zeker de moeite waard om er naar te gaan kijken!

Maar dacht je, dat Hannie er daarom zo hard heen liep uit school? Nee hoor, schaatsen had ze het vorig jaar al gekregen van tante Lenie. Zo maar eens op een gewone middag!

„Kijk, die mag jij, ze zijn Jaap te klein geworden. Hij heeft nieuwe op z'n verjaardag gekregen.”

De stomverbaasde Hannie kreeg toen die schaatsen in haar handen gedrukt. Bofte zij even!

Ze kon ook al een klein beetje schaatsen rijden. Maar 't was meer krabbelen dan schaatsen, vond vader. Ze moest het nog beter leren. Net zo lang proberen tot ze zulke lange zwieren kon maken als de grote meisjes en jongens! . . .

Ja, die schaatsen bij Leenman waren wel mooi. Maar er was toch iets anders, dat haar telkens weer naar dat winkelraam trok . . .

Vlug wipte ze een zijstraat in. Het was eigenlijk een omwegje!

Daarom liep ze ook zo hard. Anders bromde moeder, dat ze zo laat thuis kwam!

Daar was de winkel al. Het begon een beetje donker te worden maar net ging de verlichting aan. Fijn! Dan kon ze alles goed zien. Al gauw stond ze met haar neus plat gedrukt tegen de ruit, voor Leenmans winkelraam te kijken. Haar ogen dwaalden voorbij de blinkende schaatsen, de potten en de pannen. Tot ze terecht

kwamen bij . . . een paar sleetjes.

Ze keek van het ene naar het andere. O, ze raakte er gewoon niet op uitgekeken. Hè, als ze toch eens mocht kiezen! . . . Nu, dan wist ze 't al lang, hoor! Ze waren allemaal mooi. Maar het allermooiste was toch dat rode sleetje. Je kon er plat op je buik op liggen. Ze zag zichzelf er al bovenop en dan . . . sjuut, met een reuzevaart van de stadswallen af roetsen!

Kwam er nu toch maar eens iemand, die zomaar tegen haar zei: „Kies maar uit meisje, welke slee wil je hebben?”

Een ogenblik verbeeldde ze zich, dat ze dat werkelijk had gehoord. Ze zei hardop, terwijl haar vingertje er naar wees: „Dat rode sleetje daar!” . . .

Ze schrok van haar eigen stem. Met een kleur, bijna even rood als die van het sleetje, keek ze gauw om zich heen. En nóg roder werden haar wangen, toen ze zag, dat meneer Leenman lachend naar haar stond te kijken. Hij wilde juist even zien, of alle pan-nen goed op hun plaats stonden. Daardoor hoorde hij net, wat zij wenste.

„Zo, zo,” lachte hij, „vind je dat sleetje zó mooi?”

Hij kwam bij haar staan. „Het is ook mooi! Weet je wat? Over een paar weekjes komt Sint Nicolaas al. Zet het bovenaan je verlanglijstje. Schrijf er dan achter: uit de winkel van Leenman. Anders weet Sint niet, welk sleetje jij nu juist zo mooi vindt. En dan hoop ik voor jou, dat hij het op tijd leest, want ik heb er maar ééntje zo.”

Hannie knikte en stotterde: „Jja, jja, mmeneer Leenman.” O, wat was ze verlegen! Vlug liep ze de winkelportiek uit.

„Help moeder thuis maar flink,” riep hij haar nog achterna, „dan doet Sinterklaas het vast wel!”

Hij kende Hannies moeder wel. Ze kocht vaak iets in zijn winkel.

Ja, dat zou Hannie doen . . . het sleetje bovenaan haar verlanglijst zetten. En ook moeder flink helpen . . . Beter dan gisteren! Ze had gemopperd, toen mams haar vroeg, wat met Leo te gaan spelen. Mams keek verdrietig, toen ze Hannies pruilgezicht zag. Ze zei: „Ik dacht nog wel, dat ik al zo'n flink hulpje aan m'n

oudste dochter had."

Ze zou nu niet meer tegenpruttelen als moeder haar iets vroeg. Al huppelend ging ze hun eigen straat in. Ha, de lamp brandde al in de kamer.

Moeder deed altijd pas de gordijnen dicht, als zij thuis was uit school. „Dat is de vuurtoren, waar mijn scheepje op af vaart,” zei ze.

Leuk, zij was dat scheepje. Ja, de wilde wind wilde het wel tegenhouden en het een andere kant doen uitvaren. Maar het scheepje Hannie stuurde recht op de veilige haven aan. Ze deed het tuinhokje open.

Zie zo, bulderwind, raas jij maar verder! Mij doe je toch niets meer. Ik ben veilig thuis!

Ze stak haar hand door de brievenbus. Zo kon ze met een touwtje zelf de deur opendoen. Nu vlug haar jas en muts aan de kapstok. Nog een beetje hijgend en met een kleur van het harde lopen, stoof ze de kamer binnen.

Moeder zat aan de tafel te naaien. Voor haar stond een mand met verstelgoed.

„Dag mams, als ik het rode sleetje bovenaan zet, zou ik het dan krijgen?”

„Dag, Hansekind! Over welk sleetje heb je het toch en waar wil je het bovenaan zetten? Ga eerst eens bij me zitten, dan krijg je een kopje thee. Vertel me dan maar alles. Zou je ook de kleintjes niet even goedendag zeggen?”

„O ja, dag Leo en Nienepieneke!” De twee kleintjes kwamen bij hun grote zus staan.

„Ik ga elke dag even bij Leenman kijken, mams. Daar staat zo'n beeldig rood sleetje en dat wou ik zo heel graag hebben. Ik zet het bovenaan op het verlanglijstje voor Sint Nicolaas . . .”

„Bij Leenman?” vroeg moeder verbaasd. „Maar kind, daar kom je toch nooit langs uit school?”

O wee, daar had je 't al. Nu had ze zichzelf verraden!

„Nou, ja, moeder, 't is maar een klein omwegje, maar ik loop altijd héél hard. Dan kom ik toch niet te laat thuis. 's Winters staan daar altijd zulke prachtige sleetjes. Ik heb zo'n mooie, rode

slee gezien . . . zóóó'n mooie!

O, als ik die toch eens kreeg!" . . .

„Ik hoop het voor je,” zei moeder, „ doe maar goed je best op school en in huis. Wie weet! 't Is me anders geen kleinigheid, wat jij wenst.”

„O, maar dan hoef ik er niets meer bij,” zei Hannie vlug. „Met dat sleetje alleen zou ik helemaal tevreden zijn.”

„Je wou toch ook graag een nieuw boek? En die doos kleurpotloden dan, waar je 't al zo lang over hebt?”

Hannie zuchtte. Dat was ook zo!

Ja, maar toen had ze die prachtslee ook nog niet gezien. Daar moest je wel heel wat voor over hebben om die te krijgen!

„Toch maar liever de slee,” besloot ze.

„Wacht maar geduldig af,” zei moeder. „Zeg Hannie, wil jij Nienie en Leo wat bezighouden? Dan kan ik nog net dit werk voor het boterham eten klaar krijgen. Vertel hun maar een verhaaltje.”

Eigenlijk had Hannie liever haar bibliotheekboek uitgelezen. 't Was juist zo'n spannend verhaal!

Maar ze dacht er aan, wat meneer Leenman haar achterna geroepen had: „Help moeder maar flink.”

Daarom zei ze meteen opgewekt: „Goed, mams!”

„'n Haaltje tellen, Hannie?” bedelde Nienie. Ze was nog maar zo'n kleine peuter. „Vanne poes was weggelopen?”

„Nee van de tweïn,” zei Leo. Hij kon de r nog niet goed uitspreken en zette er altijd een w voor in de plaats. Dat klonk soms erg grappig. Kleine Ruutje in de wieg noemde hij: „Wuu-tje.”

„Eerst dan maar van het poesje en dan van een trein,” besliste Hannie. „Dan zijn jullie allebei tevreë.”

Ze gingen met hun drietjes op de vloer voor de haard zitten. Leo en Nieneke kropen dicht tegen Hannie aan. Wat was het gezellig zo, dacht Hannie.

't Was toch ook eigenlijk helemaal niet naar om moeder te helpen op de kleintjes te passen. Hoe had ze gisteren toch zo lelijk tegen moeder kunnen doen?

De vlammetjes dansten zo vrolijk achter het glazen deurtje van de haard. Ze wierpen een rode gloed op de vloer er voor.

Hannie sloeg haar armen om Leo en Nienie heen. Al gauw waren ze verdiept in de verhaaltjes.

Hannie had goed onthouden wat juf op school had verteld. Het werd wel een klein beetje anders. Maar 't was tóch mooi, dat verhaal van Moorkopje, het zwarte poesje, dat weggelopen was. Vol spanning luisterden de kleintjes naar al de avonturen van het katje. Ze zuchtten van opluchting, toen het poesje weer veilig en wel in z'n warme mandje lag te spinnen.

En toen het verhaal van het jongetje in de trein, op reis naar zijn oma.

Ze lachten er samen om toen hij, bom, van de bank op de vuile vloer rolde en als een roetmop bij z'n oma kwam. Die herkende hem bijna niet! Maar toen ze hem onder de kraan schoongewassen had, zei ze: „Gelukkig, het is tóch Maarten wel. Ik dacht al, dat ik een schoorsteenvegertje meegenomen had van het station!”

„En nu is 't verhaaltje uit,” zegt Hannie. Nienie en Leo zuchtten er nog eens van. Zoals hun zus ook vertellen kon! Nienie ging staan. Ze sloeg haar armpjes om Hannies hals en gaf haar een kusje. „Hannie lief,” zei ze, „Hannie vanne poesje verteld.”

„Och, kleine schat!” zei haar zusje en knuffelde het kindje even. Ze voelde zich van binnen zo warm, zo blij worden.

Moeder had, een knoopsgat makend, meegeluisterd. Ze vouwde juist het kinderbloesje op. „Dat heb je fijn verteld, Hannie,” prees ze haar oudste.

Die kreeg er een kleur van.

Terwijl moeder de boterhammen sneed, hielp Hannie ijverig mee de tafel te dekken. Vader was nog niet thuis; die kwam meestal wat later!

Daarom bad moeder nu voor het eten om een zegen. Toen begonnen ze aan de avondmaaltijd.

Ruutje zat op moeders schoot en danste van plezier toen hij z'n pap kreeg. Hij maakte er zulke grappige geluidjes bij.

„Die knort van tevredenheid,” zei moeder en daar moesten ze

allemaal om lachen.

Het was een vrolijk troepje, daar om die tafel onder de lamp.

Na het eten bracht moeder de kleintjes naar bed. Hannie mocht daarna in haar pyjama opblijven tot vader thuiskwam.

Dat was van elke dag het fijnste halfuurtje! Moeder en zij elk aan een kant van de tafel. Het was dan zo heerlijk stil in de kamer. Net, of die helemaal van hen beidjes alleen was . . . Moeder keek de krant even in. Hannie vroeg om de kinderkrant. Zo noemde ze het blad, waar „het kinderhoekje” instond. Dat was elke vrijdag zo. Ze las het verhaaltje eerst. Daarna ging ze de raadsels eens bekijken. Ze had al een paar keer aan de raadselwedstrijd meegedaan. Maar nog geen enkele keer had ze een prijs gewonnen. Toch zou ze 't nog maar eens weer proberen. „Volhouden maar,” zei mams.

„Ik deed vroeger ook vaak mee. We hadden thuis een kindertijdschrift, „Vrij en Blij” heette het. Daar had je ook altijd een raadselwedstrijd in. Maar ik won nooit iets. Tot . . . op een goede dag, ik mijn naam bij de prijswinnaars zag staan: „Groninger Molleboon, 1e prijs!”

„Ha, ha,” lachte Hannie, „zo heet u toch zeker niet?”

„Nee, maar dat was mijn schuilnaam. We schreven brieven naar een meneer, die oom Koos heette. Die beantwoordde ze in dat tijdschrift en zette onze schuilnaam boven dat antwoord. Ik noemde mezelf: „Groninger Molleboon”.

„Mmm, lekkere naam. Groninger mollebonen lust ik wel! En wat won u toen, moeder?”

„Een mooi boek: „De geheimzinnige schat”. Ik was er geweldig blij mee. Zo'n eigen, zelf verdiend boek! Ik heb het trouw bewaard. Het ligt op zolder bij de andere boeken van vroeger. Als je wat groter bent, kun je 't ook lezen. 't Is nu nog wat moeilijk voor je.”

„Fijn, ik wou dat ik er nu al groot genoeg voor was!”

Moeder lachte. „Groot ben je gauw genoeg, hoor. Er zijn nu ook al veel boeken voor je om van te genieten!”

Ijverig boog Hannie zich weer over haar raadsels. Als het haar

ook eens gelukke, net als moeder vroeger. Je kon nooit weten . . . Als je zo maar eens zo'n mooi boek won! Ze was dol op boeken. Oei, wat waren die raadsels weer moeilijk! Wat kon dit nu toch zijn:

*Ik wil je dit eens vragen gaan,
Welk haantje komt nooit achteraan?*

Even aan mams vragen. Maar die zei: „Eerst maar eens goed nadenken. Anders heb je 't niet zelf opgelost. 't Zijn geen raadsels voor moeders!”

„Welk haantje komt nooit achteraan?” herhaalde Hannie in zichzelf. „Het haantje van de toren?”

„Kan dat wel lopen?” vroeg mams. Nee, dat kon niet. Dus dat was niet goed. „Het haantje uit het kippenhok dan,” maakte Hannie er van.

„Dát kán wel eens achteraan komen,” zei moeder.

Alwéér niet goed . . .

„Hè, dan weet ik het niet, hoor!” zuchtte Hannie verdrietig. „'t Is ook zó moeilijk!”

„Kom vrouwtje, niet zo gauw de moed opgeven, denk nog maar eens goed na. Eigenlijk ben je 't zelf een beetje!”

„Ik?” vroeg Hannie, verbaasd, „ik een haantje dat nooit achteraan komt? Hoe kan dat nou?”

„Kijk maar niet zo verwonderd. Gisteren aan tafel noemde vader je nog zo, weet je nog wel? Je was zo vreselijk ongeduldig en kon maar niet met het eten wachten, tot wij allemaal iets op ons bord hadden. Toen zei vader: „Hansje ongeduld is weer: . . .”

„Haantje de voorste,” vulde Hannie in. „O, moeder, wat leuk! Een haantje de voorste komt nooit achteraan! Ha, nu heb ik er al één!”

En zo waar, na een kwartiertje had ze ook de andere twee!

„Schrijf de antwoorden maar netjes op een blaadje, met je naam en adres erbij. Vraag dan straks aan vader, of hij het briefje morgen voor je bij 't kantoor van de krant in de bus wil doen.” Met een kleur van inspanning schreef Hannie, zo mooi als ze kon, de antwoorden op. Het puntje van haar tong deed ijverig mee!

Net was ze klaar, toen ze een sleutel in het slot van de voordeur hoorde steken. Vergeten waren haar raadsels. Toen vader binnenkwam, vloog ze hem om de hals.

„O vader, dat rode sleetje wil ik zo vreselijk graag hebben!” . . .

„Zo, Robbedoes, is dat je vader goedendag zeggen?”

„O, ja, dag paps en hier is een kusje voor u. Gaat u er ook eens naar kijken?”

Vader gaf eerst moeder een kus. Toen trok hij zijn dochtertje op zijn knie. „Vertel nu maar eens op. Wélke rode slee en wáár moet ik gaan kijken?”

„Bij Leenman, vader. O, hij is toch zó mooi! Zou ik hem van Sinterklaas krijgen?”

„Dat kun je altijd vragen! „Nee” heb je en „ja” kun je krijgen,” zei vader plagend. „Doe maar goed je best op school en in huis en wees vooral lief voor moeder en de kleintjes. En dan maar geduldig afwachten!”

Daar zei vader ook al zowat hetzelfde, als meneer Leenman en moeder. Alle grote mensen dachten gelijk! Maar ze wás ook vaak niet lief voor de kleintjes, dat bedoelde vader zeker.

Ze zou echt proberen, het wél te zijn . . .

„Vanmiddag heeft ze me fijn geholpen Leo en Nienie zoet te houden,” hielp moeder haar een beetje.

„Zo dat is mooi,” vond vader. „Dat hoor ik graag. Maar nu naar bed, rode-slee-fee! Nu komt het uurtje voor de grote mensen!”

Hannie lachte om die nieuwe naam, die vader haar gaf. Ze waagde het maar niet meer, tegen te stribbelen en te bedelen om nóg vijf minuutjes.

Ze gaf vader en moeder elk een nachtzoen.

„Welterusten, meisje,” zei mams. „Vergeet je avondgebedje niet.”

„Nee, mams.”

Al gauw was ze in dromenland. Daar vloog ze, roetsj, op een vuurrode slee van de besneeuwde wallen af . . . Sjuuut! Wat vloog dat ding erover!

2 Hannie moet nog wat geduld hebben

Verlanglijstje van Hannie:

Een rode slee.

Een boek.

Kleurpotloden.

Een chocoladeletter.

(Maar met de slee alleen ben ik al tevree. Er staat zo'n mooie rode bij Leenman, Sinterklaas!)

Daar lag het verlanglijstje van Hannie op de schoorsteenmantel.

„Toe maar,” plaagde vader haar. „Sinterklaas zal het niet eens meer durven een andere slee te kopen.” En hij plaagde verder: „Mag het geen blauwe zijn? Of een pimpelpaarse met groene randjes?”

„Hè, paps, wat bent u een flauwerd! Pimpelpaarse met groene randjes bestaan niet eens! Die heb ik nog nooit gezien!”

„O jij juffertje-weet-alles! Heb jij soms al de hele wereld gezien en weet jij dus, dat er beslist nergens zulke prachtige veelkleurige sleetjes bestaan?”

„Nu ja, misschien wel ergens op de wereld! . . . Maar een rode vind ik toch het aller- allermooist, paps! En u bent een plaaggeest, hoor!”

Hannie probeerde dit laatste heel boos te zeggen. Maar al klonk haar stem wel boos, haar snuitje keek lachend. Ze wist wel, dat vader haar graag plaagde. Ze kon er best tegen, hoor!

Toen Sinterklaasavond al dichterbij kwam, mochten ze op een zaterdagavond hun schoentje zetten.

Hannies stevige, bruine schoolschoen kwam naast de kleinere schoen van Leo te staan en daarnaast het nóg kleinere schoentje

van Nienie. En waar was dat van Ruutje dan? Die droeg nog geen schoentjes . . .

Maar die leuke vader had een van Ruutjes wollen sokjes genomen en dat met papier opgevuld. Zo kon het, tegen Hannies schoen aangeleund, tóch rechtop staan.

Wat een leuk gezicht, die vier op een rijtje bij de schoorsteenmantel.

Hannie keek ernaar en toen zei ze: „Die van mij is het grootst, daar kan lekker het allermeeste in!”

„Hè Hannie, dat is geen mooie gedachte van je,” zei moeder verwijtend. „Waarom moet jij het meeste? Je gunt Leo en Nienie toch evenveel?”

Hannie kreeg een kleur. 't Gebeurde wel vaker, dat moeder er iets van moest zeggen, als zij van alles het meeste wilde hebben. „Kindje, wees niet zo begerig om altijd meer dan een ander te willen hebben. Gun een ander evenveel, of wat meer dan jezelf. Je bent veel gelukkiger, als je tevree bent met weinig en blij, omdat een ander ook wat krijgt. Voel je zelf ook wel, hoe on aardig en zelfzuchtig zo'n gedachte van je is?”

Hannie knikte beschaamd. O, hoe kwam het toch, dat je zulke lelijke dingen dacht? Nu was haar plezier van het schoentje zetten er helemaal af!

Toen ze moeder welterusten kuste, keek die haar eens diep in de ogen en zei: „Zul je eraan denken, dat je wat minder aan jezelf en wat meer aan anderen denkt?”

In haar bed dacht ze er nog eens aan. Ze kon er niet van in slaap komen. Had ze het maar niet gezegd . . . Weet je wat? Als er morgen iets in haar schoen lag en het was groter dan dat van de anderen, zou ze het eerlijk met hen delen!

Toen ze zich dat voorgenomen had, voelde ze zich wat prettiger van binnen. Zie je wel, geven was dan tóch fijner dan krijgen. 't Was soms wel moeilijk om iets weg te geven. Je werd er armer van, maar dan toch ook weer rijker.

Juf had laatst op school verteld, dat de Here Jezus gezegd had dat je van geven gelukkiger wordt dan van krijgen.

„Dat begrijpen jullie natuurlijk niet zo best,” zei juf.

„Is dat nu ook niet raar? 't Is toch zeker veel fijner iets te krijgen dan iets weg te geven! En tóch is het zo. Jullie zijn nog klein; misschien begrijp je het vandaag nog niet en morgen ook nog niet. Maar dan . . . op een goede dag, begrijp je het wél! Dan geef je iets weg aan je broertje of zusje, of aan een ander kind dat niet zoveel heeft als jijzelf. Iets, dat je zelf héél mooi vindt. Wat je eigenlijk wel graag houden wilt. En dan merk je, dat je er toch niet armer door geworden bent. Inplaats daarvan juist rijker! Dat je je van binnen heel blij bent gaan voelen. Héél rijk. Omdat je iemand anders blij en rijk hebt gemaakt. Dan heb je het begrepen, wat de Here Jezus bedoelde, toen Hij aan grote mensen en kinderen wilde leren, dat ze meer aan anderen moesten denken dan aan zichzelf. Dan pas je ook beter in zijn Koninkrijk, waarin Hij iedereen gelukkig wil maken.”

Hannie herinnerde zich heel goed wat juf gezegd had. Juist vanavond moest ze er aan denken. Omdat moeder ook zei, dat het niet mooi van haar was, dat zij het meeste wilde hebben.

Gelukkig, dat nare gevoel, waar ze mee naar bed was gegaan, was weg. Ze dommelde zo'n beetje in. Maar nog even werd ze klaar wakker. O, ze wist ineens een leuk plannetje . . .

Als ze nog eens haar schoen mocht zetten, zou ze er een briefje in doen. Dan zou ze niets voor zichzelf vragen. Ze zou er op schrijven: iets voor mijn juf! Als er dan iets in haar schoen kwam, zou ze het meenemen naar school en het aan juf geven. Dan zou ze juf blij maken. Die was wel vaak streng in de klas, maar ze hield toch veel van haar.

Hannie voelde zich weer blij worden. Wat soezerig van de slaap, dacht ze nog: „En als ik de rode sleet krijg, laat ik Nienie en Leo er ook op. Vast!”

De volgende morgen, al heel vroeg, maakte Leo haar wakker. „Hannie, gauw in 't schoentje kijken, misschien hebben we wat gekweten!” riep hij.

Meteen was Hannie klaar wakker. O, ja, 't was waar, de schoentjes . . . Vlug de warme pantoffeltjes aan.

„Nienie ook mee?” smeekte een stemmetje uit het kinderledikantje, waarin ze sliep.

„Kom dan maar. Zachtjes, hoor! Vader en moeder en Ruutje slapen nog, denk ik.”

Drie kleine mensjes, in pyjama en met pantoffels aan hun voeten, slopen zachtjes de trap af. Hannie voorop, met Nieneke aan haar hand.

Allebei hadden ze een rose pyjama aan, met witte strepen. Achter hen kwam Leo. Hij had een pyjama aan met blauwe en witte strepen.

„Net als pappa,” zei hij trots, toen moeder hem die voor 't eerst aantrok.

„Ja,” zei mama toen, „want als vader er niet is, ben jij onze kleine pappa! Dan moet jij op ons passen.”

„En de baas zijn!” zei toen die kleine rakker.

„Dat dacht je maar,” lachte mams, „de baas, die blijf ik, als vader er niet is!”

De drie pyjamamensjes waren onderaan de trap gekomen. Het kleine eindje gang liepen ze hard. O, wat waren ze nieuwsgierig!

Hu, in de kamer was het nog pikkedonker . . . Hannie schoof het gordijn een beetje open. Het maakte nogal wat lawaai! Buiten was het ook nog schemerdonker, maar ze konden nu toch een beetje zien.

De schoentjes stonden er nog net zo als gisteravond, maar er stak nu iets wits bovenuit . . .

Ze bukten zich en haalden vol verwachting de langwerpige, ronde pakjes eruit. Vlug de papiertjes eraf en . . . „Ooooooh, mmmm!” klonk het uit drie monden.

Voor elk een grote zuurstang! Wat heerlijk!

Hannie zag wel, dat ze alle drie even groot waren.

Pas, toen ze het witte papier weer om die van haar deed, zag ze, dat er letters op stonden.

Ze werd nieuwsgierig en liep vlug naar het raam om het daar te lezen.

Het ging wel moeilijk, zo in het schemerdonker.

Woordje voor woordje las ze halfluid:

*Wat vond Sint Niklaas hier een grote schoen!
Moest hij daarin een extra lange zuurstang doen?
„Nee,” sprak de wijze kindervrind,
„want ik houd evenveel van ieder kind.
'k Geef Leo en Nienie evenveel
en jou dus niet het grootste deel . . .
Hiermee ben je toch wel tevree?
Want anders . . . krijg je vast geen . . .!”*

O, wat moest daar toch op die puntjes staan? Het was een rijmpje. Maar wat rymde er op tevree? Hannies voorhoofd kreeg allemaal rimpels, zó diep dacht ze na. Maar ze kon het zo gauw niet bedenken.

Tevree – bee, nee, dat was niets. Tevree – lee, tevree – mee, ze probeerde maar van alles. Tevree – zee, nee, de zee had ze toch heus niet op haar verlanglijstje gevraagd!

Maar wat dan? Opeens wist ze het. Toen ze aan haar verlanglijstje dacht, zag ze meteen de slee voor zich.

Ja, natuurlijk, slee rymde op tevree!

Ze pakte Leo en Nienie bij de hand en danste met hen in het rond.

„O, jongens, als ik een slee krijg, mogen jullie er ook op!”
Ineens . . . daar stond vader in de deuropening.

„Hela, zondagrustverstoorders! Willen jullie wel eens één, twee, drie weer in jullie bedjes kruipen? 't Is nog véél te vroeg, vooruit, mars!” Vaders stem klonk boos.

De drie lawaaimakers stonden heel beduusd te kijken. Ze keken vader heel verlegen aan. Toen zagen ze kleine lichtjes in zijn ogen schitteren. Vaders stem had wel boos geklonken, maar z'n ogen keken helemaal niet zwart, hoor! Toen kregen de drie boosdoeners weer moed. „Vader, paps, pappie,” klonk het door elkaar, „kijk toch eens, wat er in onze schoentjes zat.”

„Tjonge, dat is niet gek! En wat is er voor Ruutje?” Nee, maar, daar hadden ze nog niet eens naar gekeken. Het sokje pulde ook uit, er kwam een klein zakje kinderbiskwie te voorschijn. Daar zou die kleine man heerlijk van smullen.

„En nu, mars, allemaal in bed en 't eerste uur geen indianendansen en zo meer, hoor. Die roze wandelstokken bewaren jullie nog maar even.”

Daar gingen ze, de zuurstangen in hun hand. Hannie liep nog even terug naar vader. „Ik deel hem met u en moeder, hoor,” zei ze.

„Dat is mooi,” zei vader verrast. Hij keek zijn meisje even diep in de ogen.

„Maar dan houd je niet veel over!”

„O, dat geeft niets hoor, paps!” zei Hannie opgewekt.

„Goed zo,” zei vader en hij legde even zijn hand op haar hoofd. Ze liep de anderen achterna. Met hun drietjes kropen ze in Hannies bed. Zachtjes fluisterden ze wat over die heerlijke verrassing.

Wat smaakte die zuurstang heerlijk, toen ze hem die dag met vader en moeder deelde. Leo en Nienie braken ook een stukje van hun stang af, toen ze dat Hannie zagen doen.

„Kijk Hansje,” zei moeder, „zo kun je een goed en een slecht voorbeeld voor je broertje en zusje zijn. Dit was een goed voor-

beeld. Je bent op de goede weg." En mams knikte haar glimlachend toe.

Met een kleur van blijdschap keek Hannie moeder aan.

Nog een paar nachtjes slapen, dan was het 5 december. Elke dag ging Hannie kijken bij Leenman. De slee stond nog achter het winkelraam. Als Hannie die grote, rode plek al uit de verte zag, was ze blij, dat hij er nog was. En tóch, ze schrok er ook iedere keer een klein beetje van. Hij was dus nog niet gekocht . . .

Wat was ze in spanning, als ze er 's middags uit school heen liep. Elsje mopperde al: „Nou, zeg, jij wacht ook nooit meer op mij om vier uur.”

„k Moet van moeder dadelijk uit school thuis komen,” zei ze dan. Maar dat was eigenlijk de halve waarheid.

Het was flauw van Hannie, dat ze haar vriendinnetje in de steek liet. Maar haar geheim verklappen wilde ze niet, zelfs niet aan Els.

Vader hield maar niet op haar te plagen. „Zo, rode-slee-fee,” was zijn groet, als hij thuiskwam. „Hoeveel uren heb je weer voor die winkel gestaan? Kijk al het moois er niet af, hoor! Moet het nog altijd die rode zijn, of tóch maar die pimpelpaarse met groene randjes?”

Ze liet zich niet door vaders plagerijen van de wijs brengen.

„Pas op,” dreigde ze, „vaders die plagen, krijgen een zakje zout van Sinterklaas!”

„Jij, deugniet,” deed vader boos. Maar de lichtjes in zijn ogen verraadden hem weer.

„Zeg,” zei vader, nu weer in volle ernst, (tenminste, zo deed hij!) „een rode-slee-fee hoort toch ook eigenlijk een rood pakje aan te hebben. Dat heb jij toch niet. Zou je maar liever niet wat anders vragen?”

Ze zag niet, dat vader en moeder elkaar een knipoogje gaven. O, nee, maar ze wist ook niets van al die verrassingen, die komen zouden . . .

Ze had moeder wel eens gebedeld om zo'n rood jasje met een capuchon en een lange broek erbij. Sommige kinderen hadden

zo'n pakje en Hannie zou er dolgraag een willen hebben. Maar moeder had gezegd, dat ze eerst allemaal een nieuwe wintertrui moesten hebben en dan zou de beurs wel bijna leeg zijn. Misschien een volgend jaar . . .

Ze kon ook niet weten, dat oma met moeder en Sinterklaas, samen een geheimpje had. Dat de bode uit het dorp waar oma woonde, een groot pak gebracht had. Dat lag nu in moeders linnenkast verstopt.

O nee, want zij was juist op school, toen het kwam.

Achter die hoge stapel lakens kon je het ook helemaal niet zien liggen. Zelfs niet, als de kastdeur wijd open stond. 's Avonds, als de kinderen sliepen, snorde er een naaimachine op de tafel in de huiskamer. Dan lagen allerlei mooi gekleurde lapjes in het rond gespreid. Dan hadden vader en moeder samen plezier . . .

Nee, van dat alles wist Hannie niets en Leo en Nienie ook niet. En Ruutje dan? Die wist helemaal nog niets. Die kraaide maar, of trappelde met zijn beentjes, zo hard, dat de sokjes door de kamer vlogen en moeder lachte: „Hé, wildebras, wil jij ook al gaan fietsen?” Dan teutte Ruutje: „ta, ta, ta!”

3 Geven is nog mooier

„Vanavond het schoentje maar weer eens bij de haard zetten,” zei vader tegen z'n kinderen. „Leg er maar een briefje in, wat je graag hebben wilt.”

„Hoewa,” juichte Leo, „ikke vvaag een twein!”

„Toemaar,” lachte vader, „moet er nog niet een station bij ook?”

„Ikke pop,” zei Nienie.

Hannie vocht met zichzelf. Ze wou graag iets voor zichzelf vragen. Maar ze dacht er aan, wat ze die avond in bed had bedacht. Die avond, dat ze het meeste had willen hebben in haar grote schoen.

Zou ze iets voor juf vragen? Of toch maar liever wat voor zichzelf? Juf wist er immers niets van! Niemand wist er toch iets van... Ze had het immers alleen maar gedácht en tegen niemand hardop gezegd. Niemand? Wist niemand het? Maar dat weet je toch wel beter, Hannie. Er is Eén, die alles weet, zelfs wat jij denkt. Je hebt het toch eigenlijk beloofd Hannie, toen je niet slapen kon. Toen je zo lelijk begerig had gehoopt, dat jij méér dan de anderen zou krijgen...

„Maar,” dacht Hannie, „is dat nu leuk? Leo en Nienie wel iets en als ik dat van mij weggeef, heb ik helemaal niets. Nee hoor, ik doe het niet!”

„Nu, slee-fee, waar blijf jij met jouw wensen?” vroeg vader, toen Hannie maar steeds niets zei.

„Ik, ik,”... hakkelde ze. „Ik”...

„Kom me niet met nog grotere wensen aan! Durf je het niet eens te zeggen?” vroeg vader.

„Jawel, paps, maar ik, ik...” Gek, ze kon plotseling niets be-

denken. „Iets van chocola graag, een letter H.”

Ze vond er opeens niets meer aan; ze gaf er helemaal niets meer om.

Drie schoentjes en het opgevlude sokje van Ruutje stonden die avond weer voor de haard. Er zaten briefjes in, waarop hun wensen geschreven waren.

Hannie had al goedenacht gezegd. Ze was al half de trap op. Toen keerde ze zich ineens om en holde naar beneden, de gang door.

Ze stak haar hoofd om het hoekje van de kamerdeur.

Moeder zag haar gezichtje, dat een beetje benauwd keek.

„Wat is er meisje, je bent toch niet ziek?” vroeg ze bezorgd.

Verlegen schudde Hannie haar hoofd.

„Ik, ik,” stotterde ze, „ik wou maar liever iets in mijn schoen voor mijn juf. Wilt u dat er nog even op het briefje bij zetten? Dag!”

Weg was ze al weer.

„Die Hansje toch,” zei moeder tegen vader. „Ze begint het een klein beetje te begrijpen, dat geven mooier is dan iets te krijgen. Maar ze vindt het nog héél erg moeilijk, geloof ik.”

Vader glimlachte. „Ik ben toch blij, dat ze dit zelf bedacht heeft. Het is ook niet zo gemakkelijk, eerst aan een ander te denken, in plaats van aan je zelf.

Wij grote mensen vinden het immers ook vaak zo moeilijk, te doen, wat Jezus ons vraagt. We moeten er om bidden, dat onze kinderen het vroeg zullen leren. Dan zal hun leven blijer zijn.”

Hannie wist natuurlijk niet, wat vader en moeder met elkaar bepraatten. Dat ze hen zo blij had gemaakt. Maar ze voelde zich zelf zo licht in haar hartje, dat ze wel kon zingen! Wat voor een gezicht zou die juf zetten, als zij haar zó maar een pakje in de handen zou duwen. Hannie verheugde zich daar al op!

Wat vond ze de volgende morgen in haar schoen? . . . De letter H, die ze voor zichzelf gevraagd had. De H, die was toch voor Hannie? Nu was ze toch even in de war. Wat moest ze doen?

Vader hielp haar: „’t Is de H van Hannie of de H van Hannies juf. Je kunt nu nog kiezen, welke H het is.”

't Was wel even héél moeilijk! Toen zei ze, heel beslist: „'t Is de H van Hannies juf.”

„Dan maar vlug er mee naar school,” zei vader. „Vóór je je nog weer bedenkt”. . . plaagde hij nog even.

Huppelend, haar pakje goed vasthoudend, ging ze naar school. Het was regenachtig weer. Dat trof deze keer nu eens niet zo slecht. Want dan mochten ze meteen naar binnen. Juf was ook al in de klas.

Met een rode kleur, een beetje verlegen, stapte Hannie op juf af.

„Kijk eens, juf, dat zat in mijn schoen!”

„Kind, wat ben jij verwend,” riep juf uit, toen ze die heerlijke, grote chocoladeletter zag.

Nu was Hannie niet verlegen meer. Met een stralend gezicht zei ze: „Maar hij is voor u!”

„Voor mij?” vroeg juf, erg verbaasd, „maar het is toch de H van Hannie?”

„Nee juf, 't is de H van Hannies juf!” riep Hannie uit.

Al de kinderen waren er omheen komen staan en begonnen te lachen.

„Hoe weet je dan, dat die voor mij is?” vroeg juf nieuwsgierig.
„Omdat er een briefje in mijn schoen zat, waarop stond: iets voor mijn juf! En dat bent u toch?”

Juf keek erg verrast. „Dat vind ik erg lief van je. Ik ben er geweldig blij mee. Dank je wel, hoor!”

Ze legde even haar hand op Hannies hoofd.

Hannie kreeg weer dat heerlijke blijde gevoel van binnen. Ze kon wel springen van vreugde. Ze danste naar haar plaats. Ze vond het nu helemaal niet naar, dat ze zelf geen letter meer had. 't Was nog veel leuker, dat blijde, verraste gezicht van juf te zien . . .

4 Haar hartewens vervuld

Heerlijk, vanavond was het al het grote feest! . . .

Mams beloofde, dat ze allemaal mochten opblijven. Behalve Ruutje natuurlijk!

„Dadelijk uit school naar huis komen, hoor Hannie,” zei moeder. „Met het omwegje, mams?” vroeg Hannie.

„Met een heel klein omwegje,” stemde moeder lachend toe. Ze begreep best, wat Hannie bedoelde. Die moest natuurlijk nog even bij Leenman kijken.

Moeder ging zingend aan haar werk. O, wat wist ze een fijn geheimpje . . .

Op school hoefden de kinderen die middag niet zo hard te werken, gelukkig. Juf liet hen eerst tekenen en kleuren. De meeste kinderen tekenden een Sinterklaas op zijn schimmel met een zwarte Piet.

Natuurlijk, want daar waren ze vol van. Hannie deed het ook. Ze kleurde de mantel mooi rood. Ze kon het niet helpen, dat ze toen maar aldoor die rode slee voor haar ogen zag. O, als hij om vier uur nog bij Leenman stond, kreeg ze hem vast niet! Ze hoopte maar, dat hij weg zou zijn. En tóch wilde ze hem nog zo graag even zien . . .

Juf ging daarna een mooi sinterklaasverhaal vertellen. Ze mochten allemaal dicht bij haar komen zitten, met z'n drieën op een bank.

Elsje en Hannie kropen dicht tegen elkaar aan en Dineke schoof er vlug bij in. Heerlijk was het . . .

Ze knepen elkaar van pure pret in de armen en juf bromde niet eens, toen Elsje daar even van gillen moest . . .

Wat vertelde juf weer mooi! Ze schrokken toen de bel ging, zo

verdiept waren ze in dat verhaal.

Nadat juf gedankt had zei ze: „En nu maar allemaal gauw naar huis! Veel pret vanavond!”

Lawaaiiger dan anders liepen de kinderen naar buiten. Niemand vroeg vandaag, of ze de borden mochten schoonvegen. Daar vochten ze anders om . . . Maar nu hadden ze allemaal haast om thuis te komen!

„Nou dag hoor, 'k moet vroeg thuiskomen van moeder,” riep Hannie naar Elsje en liep meteen hard weg. Verbaasd keek Els haar na. Begreep zij, wat die Hannie bezielde tegenwoordig? . . .

Met een reuzevaart liep Hannie naar de winkel van Leenman. Af en toe huppelde ze. Dan zong ze op de maat van het huppelpasje. „Hij is er wel, hij is er niet, hij is er wel, hij is er niet,” steeds maar weer opnieuw.

Toen kwam ze bij het verlichte raam van Leenman. Haar hart bonsde een beetje . . . Daar zag ze de bekende rode plek! Och, wat jammer, nu kreeg ze hem vast niet. Ze voelde zich een beetje verdrietig worden. Ze zou er maar niet langer naar blijven kijken. Onderweg dacht ze: maar wie weet . . . misschien tóch nog . . .

De boterhammen waren op en Ruutje lag al in zijn wiegje. Vader was vanavond ook heerlijk vroeg thuis. Moeder ging in de keuken de chocolademelk voor het feest klaar maken. Onder-tussen zat vader met de kinderen bij de haard. Op de ene knie had hij Leo, op de andere Nienie. Hannie zat op een laag bankje aan zijn voeten.

Ze waren al in hun pyjama's. Dan konden ze zo naar bed als het wat later werd dan anders. „We spreken af,” zei mams, „dat er niemand in de gang komt, 't is daar veel te koud!” En ze gaf vader een knipoogje.

„Waarom?” dacht Hannie.

Met vader zongen ze ondertussen het ene liedje na het andere:

*Vol verwachting klopt ons hart,
wie de koek krijgt, wie de gard.*

„Ik hoor het kloppen,” grapte vader. Meteen werd er heel hard aan de deurbel getrokken . . . Ze hoorden moeder vanuit de keuken de gang doorlopen, de voordeur opendoen en: „Nee maar!” roepen.

Hannie was al overeind gesprongen en wilde er naar toe rennen. Vaders grote hand hield haar nog juist tegen. Of ze dan niet meer wist, dat ze moeder beloofd had niet op de koude gang te komen? Ja, dat was zo, maar, ó ze was zó nieuwsgierig! Leo en zij klaptten in de handen van wilde opwindning!

Daar kwam moeder binnen. Ze liep gebukt door een zware mand vol pakjes, die zij droeg. Vader zette Leo en Nienie op de grond en kwam moeder gauw te hulp.

„Allemaal om de tafel,” commandeerde moeder de opgewonden kinderen.

Nog nooit hadden ze zó vlug gehoorzaamd! Op hun knietjes lagen ze op de stoelen. Moeder zette de mand naast zich neer en ging er ook bij zitten. Ze nam er een pakje uit. „Voor Nienie,” las ze.

„Voor ikke,” juichte Nienieke en greep er naar. Vader hielp haar het touwtje losmaken. Er kwam een grote doos te voorschijn. Nienie tilde het deksel eraf. Oh, wat een snoezige babypop lag er in. Die had een gebreid, lichtblauw wollen pakje aan, een mutsje op en aan de kleine voetjes sokjes. „Nienies kindje,” zei de kleine meid verrukt. Het poppenmoedertje wiegde haar kindje zachtjes heen en weer. Wat was ze blij, dat kleine ding . . .

Het werd een reuzefeest! Ook de hartewens van Leo werd vervuld. Voor hem kwam er een pak uit de mand, waarin een trein zat. Een lange, houten trein met een locomotief en vrachtwagens, waar je echt vrachtgoed in kon laden! En wagens voor de mensen!

Het duurde niet lang, of Leo lag op zijn buik op de grond ermee te spelen. Tot vader zei: „Kom kerel, eerst nog de andere pakjes openmaken. Morgen kun je er nog de hele dag mee spelen.”

Voor moeder kwam er een nieuwe tas, voor vader een boek, voor Ruutje een bal, nog eens poppekleertjes voor Nienie . . .

Hannie had al eens stiekempjes in de mand gegluurd. Er was niet één zo'n groot pak in, waarin wel een slee kon zitten! . . .

't Was wel een teleurstelling voor haar. Maar ze keek al gauw héél blij, toen moeder een pakje vond met haar naam er op. Een boek met veel platen kwam daaruit te voorschijn. Heerlijk! Gauw even de plaatjes kijken! Er kwam meteen nóg een pakje voor haar! Het was ook plat en hard, net als het boek, maar het rammelde . . .

Kleurpotloden zouden het kunnen zijn, dacht ze. Ze had goed geraden ook! Twaalf kleurige potloden staken hun puntige neusjes eigenwijs de hoogte in, toen ze het doosje openschoof. Ze was er reuzeblij mee. Wat kon ze nu weer fijn kleuren! Maar nu wist ze toch wel heel zeker, dat ze de slee niet kreeg. Het boek en de potloden, dat was al heel veel!

De mand was half leeg. „Laten we eerst wat chocolademelk gaan drinken,” stelde moeder voor. „Jonge, jonge, wat worden we verwend vanavond; bekijken jullie de nieuwe schatten maar eens goed.”

Vader en moeder keken glimlachend naar de blijde gezichtjes van hun kinderen. Dat was voor hen het allermooiste van die avond! En wat was het gezellig, zo allemaal met elkaar om de tafel.

„Eigenlijk jammer, dat Ruutje er nog niet bij kan zijn,” dacht Hannie hardop.

„Nog twee jaartjes geduld en dan kan die kleine baas er ook bij zitten,” zei vader. „Dan is het wat eerlijker verdeeld ook! Dan zijn er drie heren tegen drie dames . . .”

„Haha, die vader,” plaagde moeder, „zeker bang, dat de dames hem de baas zullen worden.”

„Ik en vader de baas, hoor,” hielp Leo vader, „ik heb mijn baaspyjama ook aan!”

Vader wist niet, wat Leo daar mee bedoelde. Moeder moest hem eerst het verhaal van die pyjama vertellen. Hij knuffelde het kleine „pappaatje” even, dat glunderend rond zat te kijken.

Ze dronken hun chocolademelk, smulden van de taaitaai, die moeder er bij trakteerde en bewonderden hun schatten. Maar

hun oogjes dwaalden ondertussen naar de mand, die nog niet leeg was . . .

Gelukkig, moeder begon er weer mee. Ze legde voor Hannie een groot, zachtaanvoelend pak neer. Er zat een briefje onder het touw geschoven.

„Briefjes moeten gelezen worden, voor het pak open mag,” zei vader.

Hè wat flauw, ze brandde gewoon van nieuwsgierigheid . . .

Met trillende vingers van opgewondenheid vouwde ze het papiertje open.

„Aan de rode-slee-fee,” stond er boven. Ze keek eens naar vader. Maar die keek zo onschuldig en vroeg: „Mogen wij ook eens horen wat er in staat?”

Hannie begon:

*Uit dit pak komt iets, als fluweel zo zacht,
je hebt er, geloof ik, al lang op gewacht.
Denk je misschien: „Wat moet ik er meer?”
vraag 't aan je vader, rode-slee-fee!*

Hannie begreep er niets van en ze keek vader vragend aan. Maar die keek even onschuldig als daarnet. Hij trok zijn schouders op en zei: „Ik weet het ook niet hoor! Maak eerst het pak maar eens open; misschien begrijpen we het dan wel.”

Haastig wikkeldde Hannie het bruine papier eraf. „Oooh!” . . . riep ze uit. Want wat ze nu zag . . . Dát had ze niet durven dromen! Een rood ribfluwelen jasje en een lange broek. Ze kreeg er een kleur van. „Jouw wangen zien net zo rood als het pakje,” merkte vader op, „dat past goed bij elkaar. En nu begrijp ik het gedichtje ook! Jij past bij dit rode pakje en daar past ook nog een rode slee bij!”

„Die zal ik heus niet meer krijgen, hoor paps; ik heb nu al zo verschrikkelijk veel gekregen!”

„Dus je bent helemaal tevreden?”

„Helemaal,” antwoordde Hannie en ze meende het.

Ze trok het pakje gauw aan om het te passen en zette de capu-

chon erbij op. Trots als een pauw stapte ze er de kamer mee rond. Mams dook nog eens in die tovermand, waar al die prachtige dingen uit te voorschijn kwamen. Er kwam nu weer iets voor Leo.

Nee maar! Net zo'n pak als dat van Hannie. Alleen de kleur was anders, groen! Moeder hielp hem bij het aantrekken en meteen sprong Leo er mee door de kamer.

„Nu ben jij een groene kikker!” zei vader.

„Hoewa! Ik een gwoene kikkew,” juichte Leo en maakte dwaze kikkersprongen. Wat hadden ze allemaal pret!

„Ik ook een groene kikker zijn?” smeekte Nienie.

„Wacht maar,” troostte moeder haar, „wie weet, wat er in dit pakje voor jou zit!”

Daar kwam me nog net zo'n pak tevoorschijn als dat van de andere twee, maar dit was korenblauw van kleur . . .

„Nu ben jij ons korenbloempje,” zei vader, „sjonge, sjonge, moeder, nu hebben we ineens in ons huis een fee, een kikker en een korenbloempje gekregen!”

„Zijn wij even rijk geworden,” lachte moeder. „Er ligt nog één pakje in de mand, dan is het feest afgelopen” . . .

Hannie kon haar ogen haast niet geloven, toen mams zei:

„Voor jou, Hanneketanneke!”

Nóg meer? En ze had al zoveel!

Wat een raar pak was dat! Rond en hard, maar je kon het een beetje inelkaar duwen. Griezellig, hoor! Er was weer een briefje bij. Ze probeerde gauw, dat weg te stoppen, maar vader had het natuurlijk al gezien!

„Héla, juffertje Ongeduld! Eerst weer lezen hoor!”

Vooruit dan maar! En dapper las ze voor:

In dit pakje zit . . . een touw!

Ja, Hannie, dat is heus voor jou!

Vraag je weer: „Wat moet ik daarmee?”

Wel . . . had jij niet gevraagd om een slee?

Hoe wou jij die dan trekken gaan?

Daar hoort toch ook een touwtje aan?

*Die slee, die is er nu nog niet!
Wel andere dingen zoals je ziet.
Heb jij nog wel een hoop geduld?
Dan wordt die wens vast wel vervuld . . .
Al duurt het ook misschien een jaar,
wie weet komt het dan voor elkaar.*

Nu vlug het pakje open! Ja hoor, daar lag een stevig, gloednieuw touw!

„Há,” riep Hannie blij uit, „een pak en een touw heb ik nu al. Misschien het volgend jaar dan een slee! Mag ik dit touw zolang als springtouw gebruiken, mams?”

„Dat doe je maar,” zei moeder en Hannie zag nog nét, dat vader en moeder elkaar weer een knipoogje gaven. Wat betekende dat geheimzinnig geknipoog toch?

„Zie zo, nu maar vlug opruimen en dan jullie in je mandje.” 't Feest was dus nu afgelopen. Jammer! Maar 't was een heerlijk feest geweest.

Juist wilde Hannie met een tevreden gezichtje moeder gaan helpen de papierrommel op te ruimen, toen er nog eens vreselijk hard aan de bel werd getrokken! De kinderen schrokken ervan . . .

„Hannie,” zei moeder. „Jij hebt dat lekkere warme pak nog aan; ga jij even voor mij kijken?”

Hannie vond het eigenlijk wel wat griezelig. Die akelig harde bel ook! Maar ze ging dapper en opende voorzichtig de voordeur. Er stond niemand . . . Maar op de stoep stond een heel groot, wit ding . . . „Vader, moeder, komt u eens kijken” riep ze heel hard. Daar kwamen ze al aanrennen, Leo en Nienie ook. Allemaal keken ze naar dat geheimzinnige, witte ding op de stoep! Vader tilde het naar binnen.

„Wel heb ik ooit!” riep hij verbaasd uit, „het is notabene alweer voor Hannie! Zeg eens, heb jij een wit voetje bij Sinterklaas? Kijk maar, er staat: jongejuffrouw Hannie Wouters. Dat ben jij toch zeker?”

Hannies hartje bonsde wild. Zou dan toch? . . . Ze kón het haast niet geloven, maar het pak had wel net zo'n vorm . . . Daar

gingen ze in optocht naar de kamer terug. Voorop vader, nu met het witte pak. Daarachter Hannie als een rode kabouter; dan kwam Leo, terwijl moeder en Nienie de rij sloten. In de kamer stonden ze allen om het grote pak heen. Hannie knielde er bij neer en begon wild het papier er af te scheuren. Er fladderde iets op de vloer. Vader raapte het op. „Hier jongejuffrouw Wouters, je zult wel eerst weer moeten lezen.”

Hè, ook altijd als je zo nieuwsgierig was, moest je weer iets voorlezen! . . . Ze deed het toch maar en trillend van opwinding las ze:

*Op het laatste nippertje,
vond Sint nog dit snippertje . . .
Hij las op dat papiertje klein,
dat er een rode slee moest zijn,
hier ergens in de buurt bij Leenman!
(Het was een wens van onze Han!)*

*Sint sprak: „Wel, zwarte Pieterknecht,
ga jij eens heel vlug, regelrecht
er heen. Kijk, of die slee er nog wel staat,
misschien is het nog niet te laat! . . .”
Piet kwam, al hijgend, vreeslijk vlug,
bij d'oude, goede Sint terug.*

*Er staat nog één, Sint, paars van kleur,
met groene randjes . . . „Geen gezeur!”
riep Sinterklaas, „róód moet hij zijn!
want die kleur vindt 't kind zo fijn!
Kom Piet, zoek naar de juiste tint,
en haal een rode voor het kind!*

*Beslist was j'in een verkeerde straat,
want op dit mooie briefje staat:
„Bij Leenman vindt u hem Sinterklaas!”
Kom, doe je best eens, Pieterbaas!”
En, ja hoor, vliegensvlug terug
kwam Piet, met op zijn sterke rug . . .*

jouw hartewens: de rode slee!
Wel, kleine meid, ben je tevree?
Hij is voor jou, ik laat hem hier,
maak, (met de kleintjes) veel plezier!

Ze had het duidelijk voorgelezen. Nu scheurde ze gauw het papier er verder af. Nog kon ze het haast niet geloven . . . Maar er kwam heus al iets roods te voorschijn! Nog een groot stuk papier eraf en . . . daar stond hij in alle glorie!

Hannie slikte en kon van blijdschap niets zeggen.

Toen ging ze er op zitten, een rood meisje, op een rode slee . . .

Vader tilde Leo en Nienie er ook op. Dat kon nog net!

Lachend keken vader en moeder toe. „Ik geloof, moeder,” zei vader, „dat Hannie hem niet eens mooi vindt: ze zegt er tenminste niets van.”

„O, vader,” riep Hannie uit, „ik ben het blijste kind van de hele wereld!” . . .

Ze bekeken hem nog eens van alle kanten. Vader bond meteen het touw eraan.

„En nu, allemaal op de slee naar dromenland!” zei moeder, „anders zit Hannie morgen in school te slapen.”

Drie gelukkige kindertjes kropen in hun bedjes onder de warme dekens.

Nieneke hield haar poppekind in haar armen; Leo sliep met zijn spoortrein aan het voeteneind. En Hannie? Die had haar slee naast haar bed staan! Het rode pak had ze er op uitgespreid. Zo leek het net, of ze al een ritje op haar slee maakte . . .

5 De sneeuw

En nu die Hannie maar elke morgen kijken, of er al sneeuw lag! Jammer genoeg regende het bijna iedere dag . . .

Als ze 's morgens vroeg wakker werd, hoorde ze de regen tegen de ruiten kletteren. Hè, alweer regen! En ze wilde zo graag op haar slee in de sneeuw!

Tot eindelijk, die regen ophield. Het werd kouder. De lucht werd grauw.

„Er zit sneeuw in de lucht, mevrouw!” hoorde ze de melkboer tegen moeder zeggen. Hannie huppelde vol verwachting naar school. Die dag viel de sneeuw nog niet.

Toen ze naar bed ging, gluurde ze nog even door een reetje van de gordijnen. Nog niets wits . . . Maar de volgende morgen toen ze wakker werd, wist ze meteen dat er iets bijzonders was gebeurd. Ze hoorde een auto voorbijrijden, maar veel zachter dan anders . . .

„Sneeuw!” wist ze meteen. Dadelijk sprong ze uit bed en trok de gordijnen open.

Ja hoor, alles wit! De daken, de tuinen, de bomen . . .

„Whoepieieie!” gilde ze van plezier. „Leo! Kijk gauw! Sneeuw!”

Leo wreef z'n slaapoogjes uit. „Op de slee nu?” vroeg hij, ook goed wakker meteen.

„En óf! Laten we ons gauw aankleden!”

Nienie werd ook wakker door hun drukte. Ze trok zich over-eind aan de latten van haar ledikantje.

„Nienie oppe slee?” kwam haar smekend stemmetje.

Jonge, wat waren ze vlug aangekleed! Hannie kleepte Nienieke aan. Een werkje, waar ze anders wel eens over mopperde.

Mams was al in de kamer. „Dag kinderen. Fijn, hè, die sneeuw. Als jullie nu vlug je pap eet, kan Hannie vóór schooltijd jullie nog even trekken. Allemaal de nieuwe pakken er maar bij aan!” Hoera! Niet één keer hoefde moeder te zeggen: „dooreten!” „Wat dat betreft,” zei mams lachend, „mocht er wel alle dagen sneeuw liggen!”

Daar gingen ze! Oh, wát een leuk gezicht! Die rode slee op de witte sneeuw, die twee kaboutertertjes erop, een groene en een blauwe. En een rode kabouter die trok, ervoor.

Vader en moeder keken hen lachend na. „Eén blokje om, hoor,” riep moeder hen na. „Hannie mag niet te laat op school komen!” Hannie draafde zo hard ze kon. Het viel haar niets mee. Het liep zo moeilijk in die hoge sneeuw en het vrachtje erop was zwaar. Het ging ook niet zo erg vlug, ze gleeed telkens uit. Pff! Wat werd ze er warm van!

Vanmiddag zou je eens wat zien! Dan ging ze met haar slee naar het plantsoen! Wat een bof, dat het net woensdag was! Ze ging de hele middag! Plat op haar buik erop en dan van de stadswallen af!

Nienie en Leo moesten natuurlijk thuisblijven. Dan kon ze er helemaal alleen op gaan. Hij was toch ook eigenlijk van háár... Ze keek achterom. Leo en Nienie hielden elkaar stijf vast. Hun ogen straalden. Het ging ook zó fijn! Hun snuitjes keken niets blij, toen Hannie weer bij hun voordeur kwam.

Moeder stond met Ruutje op de arm voor 't raam. Ze legde hem neer in de wieg en kwam naar de voordeur.

„Nu jullie er gauw af,” commandeerde Hannie.

„Vanmiddag weew sleetje wijden?” smeekte Leo.

„Nee, hoor,” bitste Hannie, „dán wil ik er zelf wel eens op!”

Moeder deed net de voordeur open en hoorde het.

„'k Geloof, dat je het gedicht nog eens moet overlezen, dat bij de slee was,” zei ze. „Weet je nog? Maak, mét de kleintjes, veel plezier! . . . Kom, laat hen er vanmorgen maar mee in de tuin spelen. Je kunt hem toch niet mee naar school nemen!”

Hannie keek wel wat sip. Maar 't vooruitzicht op de vrije middag en de blijdschap daarover wonnen het van haar boze

bui.

„Nou, dag mams, dag jongens, ik ga lekker glijden naar school!”
En weg was ze al. Een rode kabouter, glijdend in de witte sneeuw . . .

Hè, wat duurde die morgen lang in school. De kinderen keken maar aldoor naar buiten. Daar waren de sneeuwvlokjes weer begonnen te dwarrelen. Allemaal zwevende en dansende witte wolletjes, donzig en zacht!

Juf begreep het wel. Ze liet de kinderen een versje zingen. Van de wereld, die helemaal weggedoken lag in het witte winterpak. En over sneeuwballen gooien.

Há, de jongens wreven zich in de handen. Wacht maar! Straks zouden ze de meisjes wel eens even fris inpeperen met sneeuw!! . . .

„Denk er om, jongens,” waarschuwde juf, „dat jullie de sneeuwballen niet zo keihard maakt. Gooi nooit naar oude mensen, of mensen met een bril op. Daar komen ongelukken van. Met losse sneeuwballen mag je wel gooien op de speelplaats!”

Nou, dat werd natuurlijk een reuzesneeuwgevecht! De meisjes waren helemaal niet bang en peperden op hun beurt de jongens in. Zelfs juf deed mee. Met rode wangen kwamen ze in de klas terug. „Nu nog een uurtje flink werken, jongens. Dan kunnen jullie vanmiddag heerlijk in de sneeuw rollebollen!”

Há, die juf!

En ze probeerden zo goed mogelijk hun gedachten bij het werk te houden, al ging het moeilijk!

Toen eindelijk de schoolbel om 12 uur luidde, ging er een gejuich op. Heel wat rumoeriger dan anders sprongen ze de schooldeur uit.

„Allemaal met onze sleeën vanmiddag naar 't plantsoen, jongens! Heerlijk van de wallen af roetsen, wie 't vlugste kan,” riep Hannie.

„Ja, ja, om twee uur!”

Elsje liep zover met Hannie mee. Nu Hannie het omwegje langs Leenman niet meer hoefde te maken, liep ze weer trouw met Elsje samen naar huis.

Al glijdend en babbelend maakten ze plannen voor de middag.

Na het middageten hielp Hannie moeder vlug afdrogen. Dat moest ze elke dag doen: Toen ze met moeder alleen in de keuken was, vroeg ze: „Mag ik alléén gaan vanmiddag, mams?”

„Och, Hansje, Leo wil zo vreselijk graag met z'n grote zus mee!”

„Ja, maar, dan kan ik er zelf méér op en we zouden ook wedstrijd houden met de kinderen uit mijn klas!”

„Je bent 't al weer een klein beetje vergeten, dat je altijd veel meer plezier hebt, als je je eigen plezier met iemand deelt, is 't niet, Hansepan?”

Hannie kreeg een kleur. Ja, 't was zo. En ze had het toch zo goed gemerkt, toen met die letter voor juf.

„Kom, maak je broertje maar eens blij! Weet je wat? Het zonnetje is weer gaan schijnen. Als Nienie en Ruutje hun slaapje uit hebben, wandel ik met de kinderwagen naar jullie toe. Dan komen wij eens kijken, hoe veel plezier jullie hebben.”

Ja, dat was leuk. Dan kon mams eens zien, hoe hard zij het kon!

„En Hannie, nu moet ik nog even met je praten. Ik laat je met Leo naar die wallen gaan. Maar je moet me eerst iets beloven! Je mag beslist niet aan de kant van de rijweg eraf gaan glijden. Dat is te gevaarlijk. Dan vlieg je met je slee over de weg en gebeuren er ongelukken.

Dus aan de kant van de vijver blijven. Daar kom je op het wandelpad terecht en dat kan geen kwaad. En pas goed op je broertje. Hij is nog klein en jij moet voor hem zorgen. Beloof je me dat?”

Ja, dat deed ze. Moeder hielp Leo in zijn „kikkerpak”, trok hem warme wanten en laarsjes aan.

„Jij ook, Hansje, dan kunnen jullie er goed tegen. De capuchon maar over de oren! Dag kabouters, veel plezier! En . . . voorzichtig, hoor!”

Leo ging parmantig op de slee zitten. „Jammer, dat hij mij nog niet trekken kan,” dacht Hannie. „Maar straks, als we van de hoogte gaan, kunnen we, zonder trekken, samen eraf glijden!”

6 De wedstrijd

Gelukkig woonden ze niet ver van het plantsoen.

Toen ze er dichtbij kwamen, hoorden ze al het gejuich van veel kinderstemmen.

Die kinderen leken uit de verte net zwarte en gekleurde stippen tegen de witte sneeuw.

„We gaan naar de hoge berg,” riep Hannie, al dravend. „Daar gaat het 't fijnst!”

De hoogste wal noemden de kinderen altijd: „de hoge berg”.

Vader had Hannie wel eens verteld, dat die wallen de oude stadswallen waren. Heel, héél lang geleden, dienden die muren van aarde om de mensen in de stad te beschermen tegen rovers en vijanden van buiten. Binnen die wallen waren de stadsmensen veilig.

Om die wallen heen lagen nog de oude grachten. Die grachten waren nu vijvers. De meeste wallen bestonden niet meer. Maar in het plantsoen lagen er nog enkele stukken van.

Als je boven op de hoge berg stond, keek je, over de huizen heen, naar de weilanden. Daar zag je in de verte boerderijen liggen. Dan vond Hannie de wereld zo groot! „Als ik groot ben, wil ik heel ver gaan reizen in die grote wereld. Nóg verder dan al die boerderijen!” dacht ze dan.

Bij de hoge berg was het nu één gekrioel van kinderen en sleetjes. Sommige kinderen hadden een gewoon kistje. Ze gingen daarop plat op hun buik liggen. Ze hadden er evenveel plezier mee, als de kinderen met hun echte sleeën. Al keken ze daar wel een beetje jaloers naar . . .

„Nu jij er even af, Leo,” commandeerde Hannie, „zo'n zware vent als jij al bent kan ik niet tegen de berg optrekken!”

Gehoorzaam ging hij eraf en samen trokken ze de slee tegen de helling op. Boven op de berg gekomen, gingen ze erop zitten, Hannie vóórop, Leo erachter.

„Houd me nu goed vast, hoor!” en . . . whoepie!! daar vlogen ze eraf. Oei, ging dat even vlug!

„Fijn!” juichte Hannie.

Leo zei niets. Hij hield haar maar stevig vast. Hij vond het wel heerlijk, maar tegelijk ook een beetje griezelig.

De slee stopte vanzelf op het wandelpad, waar de grond weer vlak was.

„En nu maar weer naar boven,” gebod Hannie.

Gehoorzaam sukkelde Leo mee. Samen sjorden ze de slee tegen de berg op en toen begon de pret opnieuw.

Hannie genoot met volle teugen. Wat was het heerlijk hier. En zo mooi, met al die sneeuw!

„’t Is de witte wereld uit het versje dat we op school zongen,” dacht ze, „en ik ben de fee met de rode slee!” Ze was meteen in de sprookjeswereld en zei tegen Leo: „Ik ben de fee uit het witte sprookjesbos en jij bent een groene kikker. Kijk maar goed uit naar kabouters!” „Mamma zegt, ik ben ook kaboutew,” riep hij.

„Nou goed dan, jij bent de kikkerkabouter. En kijk, wat een hoop kabouters zijn er nog met hun sleetjes!”

Ja, dat was waar. Allerlei grotere en kleinere dreumessen met en zonder capuchons op, in hun kleurige pakjes, maakten het daar tot een grote kabouterverzameling.

„Kom, Leo, we gaan weer een ritje maken door het sprookjesbos.” En whoepie, . . . daar vlogen ze weer in suizende vaart de helling af.

Trots liet Hannie haar slee zien aan de kinderen van de klas. Elsjes grotere broer Joop was er ook.

Nu gingen ze een wedstrijd houden, wie het vlugste beneden aankwam bij die dikke boom!

Hannie was er nooit het eerst, meestal Joop of Elsje.

Joop was ongeduldig, als hij boven op Leo en Hannie moest wachten. Hij kon natuurlijk met zijn lange benen veel vlugger

klimmen dan Leo op zijn korte beentjes. Leo werd er ook zo moe van, telkens tegen die gladde helling op te klauteren. Hij was al een paar keer in de sneeuw geduikeld. Eerst lachte hij daarom en zei: „Nu ben ik sneeuwkwaboutew.” Maar toen het nog een paar keer gebeurde, keek hij verdrietig en klaagde: „Ik ben zo moe!”

„Komen jullie nog?” riep Joop alweer ongeduldig van boven. Hannie klopte vlug de sneeuw van Leo's pak en mopperde: „Toe nu Leo, een beetje vlugger, anders mogen we niet meer meedoen.”

Ze had een diep ontzag voor Elsjes grote broer. Hè, als zij hier nu alléén was geweest! Dan had ze veel fijner met Joop en Els en de anderen mee kunnen doen . . .

Hijgend kwamen ze boven.

„Als jullie zo zeuren, kunnen jullie niet meer meedoen, hoor!” snauwde Joop Hannie toe.

Hannie keek er sip van. Vlug duwde ze Leo achterop de slee, zij zelf sprong ervoor op en roetsj . . . daar vlogen ze naar beneden, een hele rij naast elkaar. Je moest onder 't glijden heel goed opletten, anders kon je wel een botsing krijgen, zóveel sleeën krioelden er door elkaar.

Hannie stuurde er handig tussendoor. 't Zou ook jammer zijn, als die mooie slee een schrammetje zou krijgen in de helderrode lakverf!

Hè, alweer kwam zij niet als eerste beneden! Ze zag Joop en Els al bij de dikke boom. Ze stonden met elkaar te praten. Joops gezicht stond nogal donker en Els trok weifelend haar schouders op.

„Zeg,” riep Joop toen zij ook bij de boom aankwamen, „ga je mee naar de andere kant van de berg? Daar zijn lang niet zoveel kinderen. Het is er veel steiler, je kunt daar nóg vlugger de berg afroetsen. Dat gaat nog veel fijner!”

Hannies hartje begon hard te bonzen. Aan de andere kant? O, maar daar was de rijweg! . . . En ze had moeder beloofd, daar niet heen te zullen gaan!

„Ik, ik” . . . hakkelde ze. En toen: „Nee, hoor, dat kan niet, met

Leo erbij!" Hè, gelukkig, dat was een goede reden. Dat je niet van je moeder mocht, was zo kinderachtig om tegen zo'n grote jongen als Joop te zeggen.

„Nou, wát!" zei die, „dan laat je Leo een beetje baantje glijden. Kijk, aan die kant zijn nog meer van die ukkepukken. Jij wilt dat wel, hè Leo?"

Die knikte, hij was toch ook zo moe van dat aldoor maar tegen de berg opklauteren!

Glijden op zo'n baantje leek hem ook wel leuk.

O, wat was het moeilijk! Hannie durfde geen „nee" te zeggen tegen die grote Joop. Maar ze hoorde toch ook duidelijk nog moeders stem, die zei: „Niet aan de kant van de rijweg gaan hoor, daar komen ongelukken van!"

Ze keek om zich heen. Och, er was nu toch ook bijna geen verkeer op de weg, haast geen auto's en fietsen. En zo gauw kreeg je toch ook geen ongeluk! Ze kon haar sleetje toch goed sturen! Ze zag moeder ook nog niet aankomen met de kleintjes.

En ze had er toch ook zo'n zin in, om zo fijn eens even zonder Leo van die witte berg af te suizen. Van die hoge, steile kant . . . „Eventjes dan," stemde ze toe. Hè, wat bonsde haar hart toch! Ze wilde daar toch niet op letten. Ook niet naar dat stemmetje luisteren, dat zei: „Niet doen, Hannie, het mág niet!"

Ze bracht Leo naar het kleuterglijbaantje. Daar waren nog een stuk of wat van die kabouters, die lachend erop gleden. „Zoet hier blijven, hoor! Ik kom dadelijk weer bij je."

Vlug klauterde ze tegen de helling op. Het ging, zo zonder Leo, véél vlugger.

„Wedden, dat ik er het eerst ben?" snoefde Joop.

„Wedden, dat ik er het eerst ben?" snibde Hannie terug.

„Ik tel tot drie," zei Els.

Vol spanning wachtte Hannie. Nu zouden ze wel eens zien, dat háár sleet het vlugste was.

Plat op haar buik erop. O, wat bonsde dat hart toch!

„Eén, twee . . . drie!" telde Elsje.

Daar zetten ze zich af. Sjuut! Wat een vaart!

In een ogenblikje waren ze beneden, Hannie nog net even vóór

Joop!

„Zie je wel? Ik was er 't eerst!” juichte ze triomfantelijk. „Nog een keertje?”

Nu dacht ze helemaal niet meer aan wat ze moeder had beloofd. Ze vergat zelfs Leo helemaal. Ze dacht alleen nog aan haar eigen pret.

Om beurten gingen Joop of Els op hun slee tegen haar wedstrijd houden, maar de rode slee bleef nummer één.

Nóg een keer en nóg een keer . . .

Moeder, Leo . . . , Hannie dacht nergens meer aan. Há, nu zag die Joop eens, dat zij het zo best kon en zo goed durfde daar op die steile kant!

Maar toen gebeurde het! . . .

Juist gleed ze weer met een suizende vaart de helling af, toen ze Leo's stemmetje hoorde roepen: „Hannie, ik wil naaw huis toe, ik ben zo koud!”

Ze keek en zag, dat hij naar haar toe kwam. Hij krabbelde tegen die gladde sneeuwberg op, maar telkens als hij een stapje vooruit deed, gleed hij weer een eindje achteruit. Hij begon ervan te huilen. Die berg was ook zo glad en zo koud!

Hannie kreeg ineens medelijden met hem.

Ze zou straks dadelijk naar hem toe gaan om met hem te spelen.

„Blijf daar, Leo,” riep ze, „ik kom!”

Maar Leo bleef niet staan, hij krabbelde al vallend en opstaand, huilend op haar toe.

O, daar liep hij op de sleetjes af. „Léo!” gilde ze uit alle macht. Hij mocht er niet onder komen!

Ze duwde met haar voet tegen de grond, zodat de slee een andere kant opdraaide. Gelukkig, ze gleed nog nét langs Leo heen. Het kon haar ook niet meer schelen, of ze het won, ze zou naar Leo toegaan.

Ze keek nog eens naar hem om. Hij stond daar zo zielig alleen, dat groene kaboutertje tegen de witte sneeuwelling.

En ja . . . omdat ze omkeek naar Leo, lette ze er niet op, waar haar sleetje heen gleed.

Toen gebeurde het . . . Een bons . . . een gil! . . .

Ze vloog ergens tegen aan. Au, haar hoofd! . . . Toen tuimelde ze van de slee.

Wat deed haar hoofd pijn! Ze deed haar ogen dicht van die pijn en daarna wist ze niets meer . . .

Toen ze weer opkeek, zag ze allemaal mensen om zich heen staan. Zijzelf lag op de grond. Er stond ook een bakfiets. De man, die erbij hoorde, zei tegen een agent: „Ik kon er niets aan doen, meneer, ze gleed zo over de weg en onder mijn fiets!”

En daar zag ze ook moeders gezicht, bleek van schrik, over haar heen gebogen. Moeder knielde bij haar neer.

„Hannie dan toch!” zei ze, met trillende stem. „Blijf stil liggen, kindje, we zullen je zo naar huis brengen.”

De agent was heel vriendelijk en aardig. „’t Komt allemaal in orde, mevrouw,” zei hij tegen moeder. En tegen de nieuwsgierige kijkers: „Mensen, loop toch door. De kleine meid wordt bang voor jullie. ’t Is hier geen poppenkast!” . . .

Hannie moest er een heel klein beetje om glimlachen. Toen zei ze verschrikt: „Moeder, Leo is op de wal!”

„Ja kindje, ik zal hem gaan halen, blijf jij vooral stil liggen!”

„En de slee?” vroeg Hannie, „waar is die?”

„O, maak je daarover maar niet ongerust, die staat daar!”

Hannie draaide haar ogen in de richting, die moeder aanwees. Daar stond hij, haar trots. Maar wat zag hij er geschonden uit. De witte houtsplinters staken door de rode verf; een van de latjes was gebroken . . .

De tranen sprongen haar in de ogen. O, wát een straf op haar ongehoorzaamheid! En die vreselijke pijn in haar hoofd! . . .

„Mensen, opzij voor de ziekenauto,” commandeerde de agent.

Er stapte een verpleegster uit en met de agent samen legden ze haar o, zo voorzichtig, op een draagbaar. Toen schoven ze het vrachtje in de auto.

„Bent u de moeder? Gaat u dan maar even mee,” zei de zuster vriendelijk.

„Maar m’n kleintjes dan, die kunnen niet alleen naar huis,” zei moeder. Ze wees op de kinderwagen, waar Ruutje en Nienie samen in zaten.

Gelukkig was er een mevrouw, die moeder kende en dicht bij hen woonde. „Die neem ik wel mee. Ik zorg, dat ze bij u thuis komen, als u weer terug bent,” zei ze heel vriendelijk, „en Leo neem ik ook mee, gaat u maar gerust mee.”

„O, dank u wel!” zei moeder dankbaar.

„En ik breng de slee naar huis,” bood Joop aan.

Hij en Els hadden met verschrikte ogen gezien, hoe hun vriendinnetje in de auto werd gedragen. Joop voelde zich zo ongelukkig. Hij begreep wel, dat het ook zijn schuld was. Want hij had voorgesteld om naar die kant van de berg te gaan!

Moeder en Hannie reden naar het ziekenhuis. Daar was een heel aardige dokter, die Hannie helemaal onderzocht.

„Zo meisje,” zei hij, toen hij hoorde, hoe het ongeluk gebeurd was. „Volgende keer maar wat kalmer aan hoor en van de rijweg blijven.

Kom, laten we eens zien, of alles nog heel is aan je! Nu, dat valt gelukkig wel mee. Die blauwe plekken hier en daar, die zijn niet zo erg. Daar ben je mooi mee versierd. Maar dat hoofd van je, tja, dat heeft een harde bons gekregen, hoor. Je zult wel een poosje plat op je rug moeten liggen, juffie! Kun je dat wel?”

Hannie knikte.

„Mooi,” zei de dokter, „als je me dat belooft, ben je met een paar weekjes weer beter. Dan hoeft je hier niet te blijven.”

Een paar weekjes! O, dan was de sneeuw misschien al weg . . . dan kon ze niet meer op de slee.

De dokter zag haar betrokken snuitje. „Kom, juffie,” zei hij, „laat de zon eens gauw weer schijnen! Wees maar blij, dat je er zo goed afgekomen bent en dat je armen en benen nog heel zijn!”

En zo kwamen Hannie en moeder met de ziekenauto thuis.

Moeder maakte gauw een bedje klaar op de rustbank in de achterkamer. Het was er rustig en ze lag er niet zo alleen als boven op haar kamertje. De tussendeuren naar de huiskamer konden opengeschoven worden als ze wat beter werd.

Hannie lag goed en wel op de bank, toen de kleintjes thuisge-

bracht werden. Leo keek zo bedroefd. „Slee is kapot en Hannie ook kapot,” zei hij.

Maar moeder troostte hem en zei, dat Hannie nog helemaal heel was.

Moeder had het nu zo druk opeens. Ze moest de boterhammen gaan klaar maken, voor Ruutje zijn papje koken en de kleintjes bedaren, die maar om haar heen drentelden. Ze waren allemaal een beetje van streek door al het vreemde.

Gelukkig, daar kwam vader al thuis. Wat schrok die, toen hij alles hoorde. Hij ging even bij Hannie kijken, die zo witjes op de bank lag.

„O, domme Hansje,” zei hij zachtjes, „wat heb je ons allemaal laten schrikken!”

„En de slee is ook kapot,” snikte ze het opeens uit.

Vader ging even bij haar zitten en legde haar handjes in zijn grote handen. „Och, rode-slee-fee,” troostte hij, „dát is wel erg, maar niet het ergste. Een gebroken latje kan gemaakt worden, een kwastje rode verf erover, en klaar is Kees. Dat jij zo'n pijn hebt, is veel erger. Dat duurt ook wat langer voordat het weer klaar is. Maar het ergste is, dat je zo ongehoorzaam geweest bent en je ons daardoor verdriet gedaan hebt. Daarmee heb je ons ook pijn gedaan.

En het aller-allerergst is, dat je de Here Jezus bedroefd hebt door je ongehoorzaamheid aan moeder.”

Hannie knikte. Wat voelde ze zich ongelukkig. Dat kwam, omdat ze de Here en vader en moeder verdriet had gedaan, in plaats van hen blij te maken. Daar voelde je je zelf ook zo verdrietig door.

„Ik heb er zo'n spijt van,” snikte ze.

„Dat is goed,” zei vader. „Wat gelukkig, dat wij weten, dat de Heiland ons wil vergeven, als we er berouw van hebben. Zullen we er samen om bidden?”

Ja, dat wilde ze wel graag. Ze vouwde haar kleine handjes in die grote handen van vader en ze hoorde hem zeggen: „Lieve Here, Hannie heeft er zo'n spijt van dat ze U bedroefd heeft. Wilt U het haar vergeven en haar beter maken? Amen.”

Hannie voelde zich weer blij en rustig worden van binnen. O, ze zou haar best doen om niet meer ongehoorzaam te zijn.

„Doe je ogen maar dicht en ga wat slapen,” zei vader, „dan ga ik moeder eens even helpen met het grut.” Hij stopte haar lekker in en gaf haar een kus op haar voorhoofd.

Ze keek hem dankbaar aan. Wat hield ze toch veel van hem! Ze hoorde nog een klein poosje door de deuren heen het gebabbel van Nienie en Leo en het gekraai van Ruutje. Daartussen moeders heldere stem en de zware bromstem van vader. Wat had ze graag bij hen aan tafel willen zitten. Dat alles heel gewoon was geweest en dat erge niet gebeurd was, door haar eigen schuld. Ze was zó moe van alles, dat ze al gauw insliep. Ze merkte niet eens meer, dat moeder binnenkwam en het licht uitdeed.

7 Toen Hannie in bed moest blijven

Nog een paar dagen bleef de sneeuw liggen. Spijtig dacht Hannie eraan, dat zij er nu niet van genieten kon. Inplaats van heerlijk met de slee er op uit te trekken, moest ze, plat op haar rug, heel stil op de bank liggen.

Dat was een hele straf! Maar ze wist ook, dat het haar eigen schuld was.

Moeder kon niet altijd bij haar zitten. Die had het extra druk, nu Hannie verpleegd moest worden in plaats van dat die haar wat helpen kon.

Wel speelden Leo en Nienie veel bij haar in de kamer. Het was tenminste leuk, om naar hen te kijken en naar hun vrolijk gebabbel te luisteren.

Ze hadden nog zo'n grappig kleutertaaltje.

„Gaan we weew van de wal af woetsjen, als jij betew bent?” vroeg Leo haar.

„Ja, hoor, maar dan blijf ik bij jou.”

„Nou,” zei hij met stralende oogjes, „wat ging het fijn hawd, hè? Nog hawder dan de twein!! Sjuuut . . . Maar nu is de slee kapot, hè?”

Hannie zuchtte diep. Wat jammer was dat toch!

Gelukkig kwam vader met een nieuw latje thuis. Gehaald bij de timmerman. Ook bracht hij een potje rode verf mee.

„We zullen 't kapotte sleetje zaterdag weer heel maken,” zei hij.

Vader kon het niet nalaten, haar nog even te plagen: „Wou je er nu toch maar niet liever pimpelpaarse en groene randjes op?”

„Nee, hoor, plaaggeest vader! Rood is 't allermooist!”

Zo waren er toch altijd nog een hoop prettige dingen bij al het akelige van deze dagen.

Op een middag verraste moeder haar. Ze beloofde, dat ze gezellig bij Hannies bed zou komen zitten, met haar breiwerk.

Ze zei: „Ik ga je een verhaal vertellen, terwijl Ruutje en Nienie hun middagslaapje doen.”

Hannie klapte in de handen van blijdschap. Hoera, een verhaal! Moeder kon altijd zo prachtig vertellen. Vooral van vroeger, toen zij zelf nog klein was. Van al de grappen, die zij met haar broertjes en zusjes uithaalde. Zo'n verhaal, dat écht gebeurd was!

Hannie was dol op verhalen. Zelf bedacht ze soms kleine verhaaltjes. Die vertelde ze dan aan haar broertje en zusje.

Met open mond en stralende ogen luisterden die naar hun grote zus. Maar geen enkel verhaal van haar was zo mooi als de verhalen, die moeder vertelde. Die echte verhalen, over vroeger, hun huis, haar vader en moeder. Of over hoe de stad er lang geleden uit zag. Heel anders dan nu. Verbeeld je, toen moeder nog op school ging, stond het huis waar zij nu in woonden, er nog niet eens!

Schape en koeien liepen toen te grazen op dezelfde plaats, waar nu hun huis stond. Op het plekje waar zij, Hannie, nu lag . . . Daar moest ze om lachen. Denk je nu eens even in, dat er nèt een vette koe stond te grazen in hun kamer! . . . In gedachten zag ze hem door de kamerdeur binnen stappen en met z'n horens tegen de tafel en stoelen stoten.

Hardop riep ze: „Hei koe, d'r uit!”

Zo bedacht ze allerlei leuke dingen, terwijl ze wachtte op moeder. En de tijd vloog om, vervelen deed zé zich niet.

Heerlijk, daar was moeder met haar breiwerk. Ze had Ruutje en Nienie naar boven gebracht. Leo kwam met z'n trein bij hen op de vloer spelen.

Moeder was bezig kniekousjes voor het grut te breien.

„Als ik me door deze rijstebrijkousenberg heen gebreid heb, kom ik beslist in Luilekkerland,” grapte ze.

„Wacht maar moes, als ik groot ben, help ik mee kousen breien,” beloofde Hannie.

„Goed hoor, daar reken ik dan op.”

Al breiend begon moeder haar verhaal. Hoe ze eens in een groot bos met elkaar hadden gespeeld. Een heerlijk, spannend spel van rovers en ridders en een prinses.

Hoe een ridder haar, een prinses, had gered uit de handen van de wilde rovers. Toen wilde de ridder haar veilig wegbrengen. Maar ze verdwaalden samen in dat grote bos. En weet je, door wie de prinses en de ridder toen weer werden gevonden en dus gered? Door . . . de rovers!

„Maar,” zei moeder, „door het verdwalen waren we veel te laat thuis gekomen. Het was al helemaal donker geworden.

Mijn moeder was al ongerust geworden. En toen kregen we allemaal, rovers, ridders en de prinses voor ons broekje. En ik dacht nog wel, dat prinsessen nooit straf kregen . . .”

Met grote ogen had Hannie liggen luisteren. Ze moesten er samen om lachen, toen het verhaal uit was.

Leo had z'n trein ook in de steek gelaten om naar moeders verhaal te luisteren.

Veel te gauw naar hun zin was het uit en zei moeder: „Ik ga nu Nienie en Ruutje van boven halen.”

Ze wilde de kamer al uit gaan, maar Hannie riep: „Mams, kom nog heel, heel eventjes hier!”

En toen die bij haar bed kwam: „Nee hier, met uw hoofd heel dicht bij mij!”

Toen moeder zich bukte, sloeg Hannie haar armen om moeders hals en zei: „U bent de liefste moeder van de hele wereld!” en ze kuste moeder op beide wangen.

Ze drukte moeders hoofd zo stijf tegen zich aan, dat moeder niet los kon komen . . .

„Ho, ho,” lachte die, „laat me toch los, ik stik bijna!” Maar nu sloeg Leo ook nog zijn armpjes om haar heen en hield haar van achteren stevig vast. „Ik ben de wovew, uit het bos,” juichte hij.

„Hiew, pwinses van de widdew . . .!”

„Hélp, hélp!” riep moeder. „O, lieve rover, laat me toch naar mijn kindertjes gaan. Ik hoor ze al huilen!”

Toen kreeg de rover medelij. Hij liet haar los en troostte: „Is niet echt, hoow, is maaw een spwookje!”

Toen liet Hannie moeder ook weer vrij.

„Jullie zijn lieve rovers, hoor. Straks krijgen jullie een koekje bij de thee.”

En moeder haastte zich naar boven om haar twee andere schatten te halen.

8 Er komt bezoek

Nu kwamen de donkere dagen vóór Kerstmis. Buiten was het grauw en koud. Maar binnen lekker warm en gezellig. Er waren zóveel dingen om je op te verheugen.

Samen, met moeder zongen de kinderen kerstliedjes.

Hannie kende er al heel wat, Leo ook een paar.

Kleine Nienie begon nét mee te doen.

Met een allerliefst stemmetje zong ze al zo dapper mee:

*Geen wiegje als rustplaats,
maar een krib was 't weleer,
Waar het kindeke Jezus
lei zijn hoofdje terneer.
De sterren, zij keken
van de hemel zo mooi,
naar het kindeke Jezus,
hoe het sliep in het hooi.*

Hun dokter kwam bij Hannie kijken. De blauwe plekken op armen en benen waren nu donkergroen geworden, maar ze deden geen pijn meer. „Die versierseltjes staan je goed,” zei hij, „die zullen je niet meer plagen. Maar je hoofdje moet nog een beetje rust houden. Nog een paar daagjes, dan mag je wat opzitten. Daarna nog een paar daagjes kalmpjes aan en dan huppel je maar weer rond. Pas op, haal geen grapjes meer uit op die mooie slee van je, hoor!”

„Hoera,” jubelde Hannie, „dan mag ik net vóór Kerstmis weer opstaan!” „Beloof me nu maar, dat je je eerst nog een paar daagjes kalm zult houden.”

Natuurlijk beloofde Hannie dat. 't Begon haar ook al knapjes te vervelen, aldoor maar zo plat op je rug. Niet eens kleuren of knippen of plakken kon je doen.

Op een middag juist toen ze even mocht opzitten werd er gebeld.

Hannie hoorde moeder in de gang met iemand praten. Het leek precies de stem van juf!

Van schrik en blijdschap kreeg ze een kleur en schoot onder de dekens. Stel je eens voor, dat juf bij háár op bezoek kwam! Ja hoor, daar ging de kamerdeur open en juf stapte naar binnen. „Dag Hannie! Als jij niet bij mij op school komt, moet ik wel bij jou komen! Word je al wat beter? Elsje heeft me alles verteld. We zijn er allemaal erg van geschrokken. In 't vervolg maar voorzichtiger zijn, hoor!”

„Ja, juf,” zei Hannie verlegen. Ze hoopte maar, dat juf niet wist, dat het door haar eigen ongehoorzaamheid was gebeurd. Wat zou die dan wel van haar denken?

Maar juf praatte er gelukkig verder niet over. Moeder schonk haar een kopje thee in. Leo en Nienie waren dicht bij haar komen staan en keken haar met grote ogen aan. Dat was dus nu Hannies juf, die zo mooi vertellen kon.

„Gaat u van Moowkopje vertellen?” vroeg Leo, helemaal niet verlegen. „Van Moowkopje?” vroeg juf verwonderd.

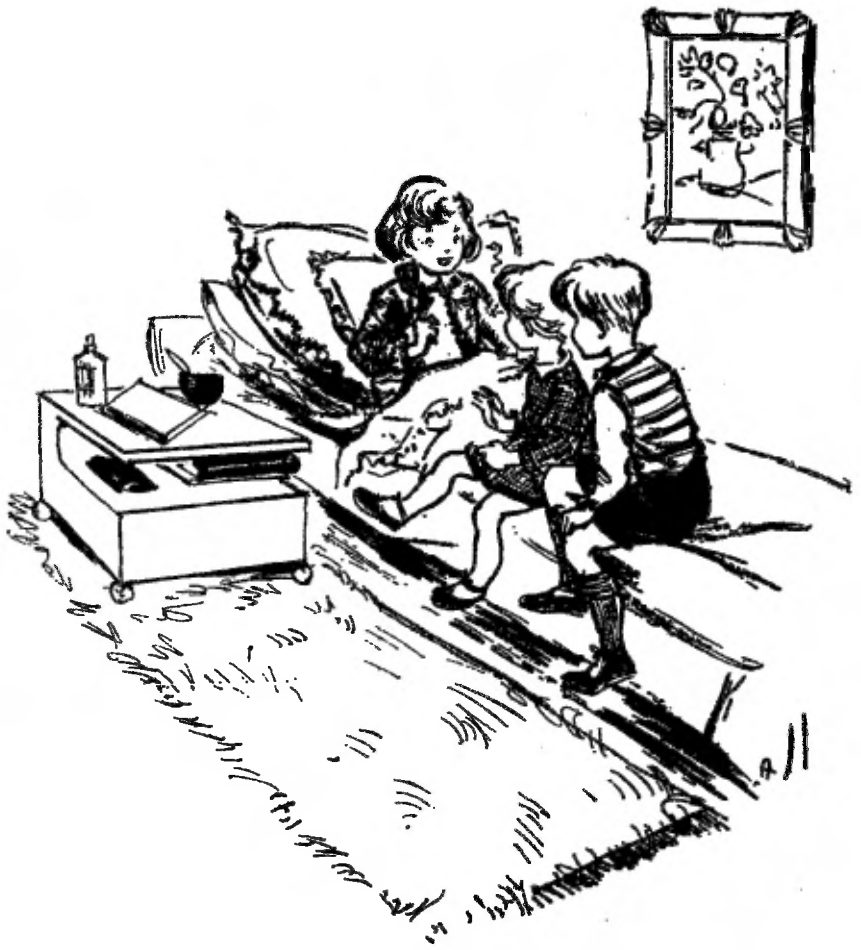
„Och,” zei Hannie, „hij bedoelt dat zwarte poesje uit 't verhaal dat u eens vertelde!”

„O, dát Moorkopje! Heb jij het hem dan ook verteld? Dat is leuk. Vind jij vertellen ook zo fijn?

„Ja, juf,” zei Hannie, „maar mijn moeder, die kan het zo mooi! Die heeft pas nog verteld van vroeger. En dat is allemaal echt waar gebeurd.”

„Jij boft met zo'n moeder,” zei juf, „zo mooi kan ik het vast niet!”

„Hannie komt altijd erg verrukt uit school, als u weer verteld hebt,” zei moeder, „en dan horen de kleintjes het meestal weer van haar!”

„Je moet ook maar schooljuffrouw worden,” zei juf lachend, „dan kun je elke dag vertellen. Kijk, 'k heb nog een verrassing voor jou. Want je zult onze kerstviering in de klas nu wel niet kunnen meemaken. Je weet, dat doen we altijd de laatste dag vóór de kerstvakantie. Daarom heb ik al iets van de traktatie voor je meegebracht. Kijk, een sinaasappel en een paar chocoladekransjes.

En omdat je dan ook het verhaal niet kunt horen, dat ik na de kerstgeschiedenis vertel, heb ik het voor je mee gebracht. Je mag dit boekje waar het in staat, houden als je 't gelezen hebt!”

„O dank u wel, juf,” riep Hannie verrast. Hoe zou het boekje heten? Vlug maakte ze 't pakje open.

„Jantje van de Scholtenshoeve” las ze. 't Zou vast mooi zijn!

„Hannie haaltje tellen?” bedelde Nienie meteen.

„Ja pukkie, als ik het eerst zelf gelezen heb, hoor!”

„En ik ook een kwansje?” vroeg Leo. Hij was zo'n echte snoeper en dol op chocolade.

„Ja hoor,” beloofde Hannie gul.

„O o, wat verwent die juf jou, Hansje,” zei moeder.

„Nu,” zei juf, „Hannie heeft mij laatst ook zo verrast, toen ze haar schoentje voor mij gezet heeft. Nu is het eens mijn beurt om te verrassen!”

Toen juf afscheid genomen had, zat Hannie dadelijk met haar neus in het nieuwe boek. Ze leefde helemaal mee met het jongetje, dat het Kerstkindje wilde gaan zoeken. Jammer, dat ze al zo gauw weer op moest houden, omdat het etens- en slapens-tijd was. Hoe zou het aflopen met dat Jantje?

De volgende morgen begon ze er weer aan en hield niet op met lezen, voor het hele verhaal uit was. Met een kleur op haar wangen en een zucht van verlichting klapte ze het boekje dicht.

„Nu mij vewtellen?” vroeg Leo. Hij hoorde haar het boek dichtklappen. Ja, ze had 't beloofd en dus begon ze: „Er was eens . . .”

Moeder zat mee te luisteren terwijl ze aardappels schildte.

„Mooi,” zei ze, toen Hannie 't verhaal in 't kort verteld had.

„Wat zijn die dagen vóór Kerstmis toch heerlijk. Buiten is alles zo somber en donker. Maar binnen in ons hart is het vrolijk en

licht. Zullen we samen nog eens een mooi kerstlied zingen?"
„Mag ik het kiezen, mams?" vroeg Hannie. Dat was goed. Ze koos een lied, dat ze 't vorig jaar had geleerd:

*Laat ons gaan en blij omringen
't kleine Kindje in de stal,
dat Gods Licht ons brengen zal.
't Kind waarvan de engelen zingen,
waarvoor herders knielden neer,
waarheen wijze vorsten gingen,
't Christuskind, ons aller Heer.*

*En zo mogen wij ook even
gaan naar 't kindje in de stal,
dat Gods Licht ons brengen zal.
Wij ook mogen Hem iets geven,
wij ook knielen heel stil neer;
neem ons hart en heel ons leven.
Christuskind, ons aller Heer!*

Toen ze 't uit hadden, ging de bel.

„Zeker de groenteboer," zei mams, „daar zit ik al op te wachten."

Maar 't wás de groenteboer niet! 't Was oma!

Wat een verrassing! „Maar oma," riep moeder uit, „hoe komt u zomaar opeens in de stad? 't Is toch veel te koud voor u om die treinreis te maken?"

„'k Ben er gemakkelijk gekomen," antwoordde oma, „onze dokter moest naar de stad en hij vroeg, of ik zin had om mee te rijden. Nu, dat kon ik niet weigeren. Vanmiddag komt hij me hier weer voor de deur halen!"

„Há," juichten de kinderen, „dan blijft oma hier eten!"

„Ja," zei oma, „ik kreeg moeders brief en nu moest ik toch eens kijken, hoe het met mijn oudste kleindochter gaat!"

O, had moeder het aan oma geschreven? Als die nu ook maar niet alles wist! Oma keek Hannie eens aan met haar vriendelijke

ogen, waar zoveel rimpeltjes omheen lagen. Wist oma 't nu of niet?

„Vader en moeder kunnen je toch wel weer op de slee laten gaan, Hannie?” vroeg oma.

„Ja oma,” zei Hannie zachtjes, met een kleur.

„Dan is 't goed, kindje. En dan hoop ik voor jou, dat er nog veel sneeuw komt deze winter.”

O, wat was oma toch lief!

Moeder schoof een gemakkelijke stoel voor haar aan. „Leo, geef jij oma eens vlug een voetenbankje. Zit u zo goed, moeder?”

Grappig toch, om je eigen moeder ook „moeder” te horen zeggen, net alsof ze zelf nog een kind was. Oma was niet moeders eigen moeder. Die was al gestorven. Ze was vaders moeder. Vader zei altijd „moeke” tegen oma. Dat had hij vanaf dat hij een kleine jongen was gedaan en oma vond dat nog altijd prettig om te horen.

„Zeg Marie,” zei oma tegen moeder, „wil je dat kleine koffertje even uit de gang halen? We zullen eens kijken of er wat voor de kinderen in zit!”

Moeder haalde het. Tjonge, wat was dat zwaar! 't Was maar goed, dat oma daar niet ver mee had hoeven te lopen. Wat zat er toch allemaal in? Allereerst iets voor moeder, in een schone doek gewikkeld. Vol spanning keken de kinderen toe, hoe moeder de doek er afdeed.

„Een kersteend,” riep moeder blij. „Wat zullen we daar van smullen. Dank u wel, moeder!”

Maar met die eend was het nog niet afgelopen! Er was ook een schoenendoos. Voorzichtig pakte oma die eruit. De doos zat vol met eitjes, elk ei in een stukje papier gepakt. Wel twintig zaten er in die doos!

„O mams, wat heerlijk, eitjes!” . . . Die kregen ze niet elke dag, vooral niet in de winter, als ze zoveel centjes kostten!

„Die hebben mijn kippen voor jullie gelegd,” zei oma.

„Jullie moeten in de paasvakantie maar weer bij oma komen logeren. Dan zijn er misschien al kuikentjes.”

„En lammetjes,” vulde Hannie aan.

„Mag ik ze dan weew voewen?” vroeg Leo. „Ja hoor, kerel, dan ben jij weer oma's knecht hè? Dan krijg je van oma een paar klompjes om mee in de tuin te lopen.”

Sjonge, je zou haast al naar die paasvakantie verlangen. Maar nee, eerst moest het nog Kerstmis worden en dat was ook fijn!

„En hier is nóg wat,” zei oma en trok weer een doekje weg. Appels met rode en gele wangen glommen hun tegemoet.

„Hier, zet jullie je tanden er maar in!” En oma duwde hen elk zo'n bellefleur in de hand.

„Moeder moet maar eens een paar van die andere, die goudreinetten, voor jullie poffen.”

Mmm, hield het nu nooit op? De kersteend, de eieren, de appels en . . . dan nog gepofte appels! Was er wel iets heerlijkers? Gepofte appels met suiker en kaneel en krenten in hun holle buik? Als ze in de oven stonden, rook het zó heerlijk, dat je haast niet wachten kon, tot ze klaar waren . . .

„Nu is mijn koffertje leeg,” zei oma.

„Dan krijgt u mijn sinaasappel erin,” zei Hannie en meteen greep ze naar de vensterbank. Daar lagen haar schatten: de kerstkransjes en het boek van juf en de sinaasappel.

„Och kindje, dat hoeft toch niet, eet jij die zelf maar op!”

„Nee hoor oma, die is voor u,” drong Hannie aan.

„Neemt u hem gerust mee, oma,” hielp moeder haar. „Hannie begint juist te leren, dat iets te krijgen fijn is, maar iets te geven nog veel heerlijker.”

Oma keek zo blij naar Hannie, dat die er verlegen onder werd. Oma gaf haar een knipoogje. „Fijn, lieve meid,” zei ze.

„Jullie mogen oma wel allemaal eens een pakkerd geven,” zei moeder.

Ze zoenden die lieve, oude oma, dat het klapte.

„Wel, wel,” lachte oma, „m'n koffer gaat niet leeg mee terug en m'n wangen ook niet. Daar zit een voorraad kusjes op tot Pasen!

Moeder zette koffie voor oma en haar en de kinderen kregen elk een kopje chocolade. Zó was het helemaal niet naar om ziek te

zijn, vond Hannie.

Oma moest ook even zien, hoe de broekpakken stonden.

Ze trokken ze aan. Hannie deed in bed ook even haar jasje aan en zette de capuchon op, dan kon oma het van haar ook zien.

„Leuk hoor,” bewonderde oma, „’t is prachtig! Jullie zijn erg verwend geloof ik, door Sinterklaas!”

Ze gaf moeder een stiekem knipoogje. Toen zei moeder: „Zal ik jullie eens wat verklappen? Oma heeft Sinterklaas geholpen de stof te kopen!”

„U verwent ons veel te veel,” riep Hannie.

„Tja,” zei oma, „dat doen grootmoeders nu eenmaal graag. Helpen de stof te kopen is nog niet zo moeilijk! Het naaien van die mooie pakjes is veel moeilijker. En zal ik jullie nu eens wat verklappen? Daar heeft jullie moeder Sinterklaas mee geholpen... die heeft jullie zo verwend!”

„Tja,” zei moeder, „dat doen moeders nu eenmaal graag!” Toen moesten ze allemaal lachen. Het was me een vrolijk troepje bij elkaar. Vader kwam thuis en die keek ook al zo blij, dat hij zijn lieve oude moeder zó maar voor zich zag.

Veel te gauw naar hun zin ging de dag voorbij en kwam de auto van de dokter voor de deur om oma weer mee te nemen. Dag oma, tot de paasvakantie! . . .

9 De dag voor het kerstfeest

Op de dag voor Kerstmis liep Hannie weer met een jurk aan door huis. Hè heerlijk, alles weer zo gewoon mee te doen. Ze had een schortje voorgedaan. „Ik help u vandaag, hoor mams,” beloofde ze.

„Fijn meisje, het is zo'n drukte, alles voor de feestdagen in orde te maken. Als jij vandaag de kleintjes wat bij je houdt en met hen speelt, help je me al flink. Je kunt ook Ruutje z'n pap voeren en wat op de bel letten. Dan kan ik rustig in de keuken blijven om de eend te braden. Vanmiddag gaan we samen de kerstboom versieren. Vader brengt hem om 12 uur mee van de bloemenmarkt.”

„Mogen wij dan straks kransjes rijgen van rode en witte kralen? Die kunnen ook in de boom hangen.”

„Ja, dat is goed. Dat kunnen Leo en jij best doen. En sterretjes van zilverpapier knippen.”

O, alles voor een feest klaar te maken, was eigenlijk nóg fijner dan het feest zelf. Al die voorpret! Ze hielp moeder vlug met het afdrogen en ging toen in de kamer met de kleintjes bij de tafel zitten. Moeder gaf hun stukjes dun ijzerdraad. Daar regen ze om beurten een rood en een wit kraaltje aan. Als dan zo'n ijzerdraadje vol was, draaide Hannie de eindjes om elkaar heen, zodat het een rond kransje werd. Dan konden ze zo om de dennerakken geschoven worden. Ze wist het nog van het vorig jaar, toen moeder het haar geleerd had.

Om 12 uur kwam vader thuis. Ze zagen hem de tuin in lopen. Hij liep naast z'n fiets. Over het stuur en het zadel heen lag, met de takken nog bijeen gebonden, een groene kerstboom.

„Ook een gezellig vrachtje, hoor,” zei vader, net alsof hij

mopperde, „overal naalden die me prikten.”

„Waaw zijn die pwiknaalden dan?” wilde Leo weten.

„Kijk dan kerel, zie je ze niet, honderden bij elkaar!”

„Ik zie ze niet,” riep Leo.

„Och jò, al die groene naalden!”

„Dat zijn geen naalden,” zei Leo heel beslist.

„Jawel hoor! Heus waar. Al die groene puntjes heten naalden. Dennenaalden. En ze prikken ook. Maar je kunt er niet mee naaien. Voel maar eens!”

„Au, pwik,” riep Leo, toen hij met z'n vinger aan zo'n puntje kwam. Nu begreep hij 't pas goed!

„Je zou er een raadseltje van kunnen maken: met welke naalden kun je niet naaien?” zei vader.

„Hè ja,” riep Hannie, „dat ga ik eens opsturen voor de kinderhoek in de krant.”

Ze had weer geen prijs gewonnen voor haar goed opgeloste raadsels, maar ze liet de moed nog niet zakken.

„'k Zal 't Els ook eens laten raden. Moeder, mag Els hier ook komen, als de kaarsen in de boom morgen branden en vader het kerstverhaal vertelt?”

„Best hoor! En Joop mag ook wel meekomen. 't Zal voor hen morgen thuis niet zo gezellig zijn!”

Nee, dat was ook zo. Want hun moeder was al heel lang ziek. Die werd in een dorp op de Veluwe verpleegd. Hun vader zou de feestdagen bij zijn vrouw doorbrengen en Els en Joop bleven met het meisje alleen thuis.

„Wacht eens,” zei vader, „hoe zou het zijn, als ik er straks even langs reed en hun vroeg morgen de hele dag bij ons te komen?”

„Maar Joop vindt ons vast te klein om mee te spelen,” meende Hannie.

„Ik ben er toch ook nog,” zei vader, „ik vind 't best leuk om eens met zo'n grote kerel een partijtje te dammen!”

's Middags waren ze met elkaar druk bezig om de boom zo mooi te maken als maar kon.

„Moeder,” vroeg Hannie, „is er eigenlijk wel iets mooiers dan kerstfeest te vieren?”

„Nee,” antwoordde moeder, „dat geloof ik niet. Als we maar niet vergeten, waaróm we dat feest vieren.

We mogen nooit vergeten, dat het dat kleine Kindje in de kribbe is, dat door zijn komst ons zo blij maakt. En niet, dat we alleen maar blij zijn, omdat we een boom hebben en zoveel lekkere dingen.”

„Waarom hebben we er eigenlijk een boom bij?” wilde Hannie weten.

„We zetten er de kaarsjes in en steken die aan. Dan stralen al die brandende kaarsjes licht uit. Die lichtjes, die de duisternis wegjagen, herinneren ons er aan, hoe in de wereld, waar alles donker en droevig was, door al het kwaad dat de mensen deden, God zelf zijn Zoon stuurde als het Grote Licht. Zoals de oude Simeon in de tempel zong:

*Een Licht, zo groot zo schoon,
Gedaald van 's hemels troon
Schijnt volk bij volk in d' ogen . . .*

Moeder zong hun dat mooie gezang voor, tot ze 't mee konden zingen, terwijl ze de boom al mooier en mooier maakten.

10 Het allermooiste feest

Op de kerstmorgen mocht Hannie voor 't eerst weer naar buiten en ze bofte dus, dat zij met vader mee naar de kerk mocht.

Moeder bleef op de kleintjes passen. Zij zou 's middags gaan.

Hannie begreep lang niet alles van de grote-mensenpreek, die de dominee hield. Maar wel, wat hij zei over Jozef en Maria en het kindje Jezus. En ze kon ook een paar psalmen en een gezang meezingen.

Na de dienst zongen ze allen tezamen, staande, het mooiste kerstlied, dat door de engelen zelf gemaakt is: „Ere zij God.”

Uit volle borst zong Hannie, naast vader, mee.

Uit de kerk vonden ze Joop en Els. Die stonden hen al op te wachten. Ze waren erg blij, dat ze voor die dag bij de familie Wouters waren uitgenodigd. Thuis was het niet zo gezellig, nu hun moeder ziek was. Het meisje zorgde wel heel goed voor hen. Maar dat was toch anders, dan dat je eigen moeder er was.

Vrolijk babbelend liepen de meisjes gearmd voorop.

Vader en Joop er achter aan.

Joop was eerst zo stil. Hij durfde haast niets tegen vader te zeggen.

„Wat heb je toch, kerel?” vroeg vader hem. „Op deze dag, dat iedereen blij moet zijn, kijk jij zo bedrukt. Heb je wat op je hart, of heb je ergens last van?”

„Ja . . . n-nee . . . meneer,” hakkelde Joop. En toen ineens, met een kleur als vuur: „'t Was eigenlijk 't meest mijn schuld, dat Hannie dat ongeluk kreeg. Ik had gezegd, dat we aan die gevaarlijke kant van de berg moesten gaan. En . . . en . . . u bent helemaal niet boos op mij.”

„O,” zei vader, „is het dát? Nu, ik zou zeggen, dat jullie allemaal even veel schuld hadden, Hannie en jij. En ze is nu weer beter. Als je er spijt van hebt en als jullie er iets door geleerd hebben, laten we er dan maar helemaal niet meer over praten. Denk er liever aan, Joop, dat het juist vandaag feest is, omdat dat Kindje in Bethlehem gekomen is om ons al onze schuld te vergeven.”

Joops gezicht was helemaal opgeklaard. Hè, dat had hem allemaal dwars gezeten, maar het was nu voorbij. Vrolijk begon hij met vader te praten, over allerlei dingen, die mannen en jongens nu eenmaal leuk vinden. Hij vertelde van zijn postzegelverzameling. Hij plakte ze nu nog in een schrift, maar zijn vader had hem voor zijn verjaardag een echt postzegelalbum beloofd.

„Dan krijg je van mij een paar mooie, die heel zeldzaam zijn,” beloofde vader hem. „Maar eerst moet ik zien, dat je zo'n postzegel naar waarde weet te schatten en hem goed bewaren kunt.”

Dat zou Joop natuurlijk doen. „En dan moet je veel over de geschiedenis en de aardrijkskunde van zo'n land lezen, waar die postzegels vandaan komen,” raadde vader hem „dan steek je er nog wat van op ook!”

Hè ja, dat was een goed idee. Daar hield hij juist zo van, van geschiedenis en aardrijkskunde.

Moeder stond met de kleintjes al naar hen uit te kijken. Leo danste om hen heen, toen ze binnenkwamen. „Nu komt de vewwassing, hoewa!” juichte hij.

„Wat is dat nu?” vroeg Joop verbaasd „de vewwassing, moeten we dan allemaal gewassen worden?” . . .

Daar lachten ze met elkaar om en moeder legde Joop uit, dat Leo nog altijd ruzie met de r had. Hij kon wel een Chinees zijn, want die spreken de r ook vaak niet uit. Maar die maken er een l van, en Leo een w. Die zouden dus „vellassing” zeggen. „Ik ben niet Chinees,” pruilde Leo, „en kwijg ik nu de vewwassing, mams?”

„Nu, gaan jullie dan allemaal om de tafel zitten. Hannie, help jij me even bordjes en vorkjes rond te delen?”

Mmm, bordjes en vorkjes duiden altijd op iets van gebak. „Ziezo, ik ga de verrassing halen,” zei moeder, toen ze met het inschenken van de koffie en de chocola klaar was. Vol spanning keken ze allemaal naar de deur, waardoor moeder zou binnenkomen. Daar ging die open en . . . ooooh, klonk het uit vijf kindermonden. In haar handen, op een schaal, droeg moeder een kersttaart!

„Wat mooi!” riep Hannie.

Hij wás ook mooi! Moeder had hem gisteravond gebakken, toen zij sliepen.

De taart was rond en helemaal wit van de poedersuiker die er op gestrooid was. Moeder had er een rood lint omheen gebonden en door de strik een dennetakje gestoken. Boven op stonden een paar rode kaarsjes, die brandden. Er omheen lagen een paar takjes hulst.

Voorzichtig zette moeder de taart midden op de tafel, zodat iedereen hem goed kon zien.

„Haast jammer, er in te snijden,” vond Els. „Ja, maar hij is voor jullie maagjes gebakken hoor!” zei moeder.

Els mocht, omdat ze een „eregast” was de kaarsjes uitblazen. Toen nam moeder het lint en de andere versierselen er af. „Joop, tel jij even alle neuzen voor mij?” vroeg ze.

Joop telde er zeven. „Joop vewgeet Wuutjes neus,” verbeterde Leo. „Och,” zei moeder, „Ruutjes neusje is nog zo klein, dat hij ook maar een héél klein stukje krijgt.”

Leo greep eens naar zijn neus. Hij vond het maar fijner al een grote neus te hebben . . .

„Die taart is vlugger gegeten dan gebakken,” vond vader, toen ze er allemaal van gesmuld hadden.

„Als hij dan maar lekker smaakt,” zei moeder.

„En dat doet hij,” prees vader. „Jongens, een hoeraatje voor de bakster!”

Wat klonk dat hoeraatje welgemeend.

„Vertelt u vandaag weer wat van vroeger, mams?” bedelde Hannie.

„Misschien wel, als de kaarsjes van de boom branden. Vader gaat jullie de kerstgeschiedenis vertellen en als er dan nog tijd is, kan ik nog wel wat vertellen.”

„Waarover?” vroeg Els nieuwsgierig. „Misschien wel iets, dat echt gebeurd is,” vertelde Hannie haar.

Els klapte in haar handen.

„Fijn!” riep ze. Evenals Hannie was zij dol op vertellingen en dit zou dan nog wel een echt, waar gebeurd verhaal worden! Zij had geen kleinere broertjes of zusjes om verhaaltjes aan te vertellen. Maar zij las veel. Vooral nu het zo stil was in huis, sedert moeder weg was. En dat was al zo lang!

O, wat verlangde Els ineens naar haar eigen moeder. Juist nu, omdat ze hier allemaal zo gezellig bij elkaar zaten. Ze werd er heel stil van en opeens drupten een paar tranen op haar bordje. Moeder zag het.

„Maar Els, kindje, wat is er toch?”

„Ik, ik verlang zo naar mijn moeder,” snikte Elsje.

De anderen keken verschrikt toe. Die vrolijke Els in tranen! . . .

Moeder trok die grote Els zo maar op haar schoot.

„Kom maar, droog je tranen. Ik kan het best begrijpen hoor, dat je vandaag extra veel naar je moeder verlangt. En jullie moeder zou jullie vandaag ook graag bij zich willen hebben.

Maar weet je wat? We zullen je moeder een heel mooie kaart

sturen. Jij mag hem zelf maken. En dan schrijven we allemaal onze namen erop."

Els voelde zich al weer getroost. Maar hoe kon je zo'n kaart nu zelf maken? Ze droogde haar tranen en luisterde vol belangstelling, toen moeder het uitlegde.

„Kijk, we nemen dat platte kerstklokje van de boom. Ik geef je een briefkaart, een echte met een postzegel er op! Je gaat netjes de omtrek van dat klokje op de kaart tekenen, heel dun. Dan ga je er met een rood kleurpotlood overheen, tekent er een paar randen in en een klepel er onder uit. Dan kleur je de klok. Bij de klok teken je een paar groene dennetakjes. Die zal ik je wel voor-tekenen. Dan zet je, met je mooiste letters die je maken kunt, er onder: VREDE OP AARDE. Denk je niet, dat je moeder dáár blij mee zal zijn?"

Ze wilden allemaal wel een mooie kaart maken en zo vergat Els haar grote verdriet.

Joop bedacht iets anders. Die tekende een grote ster. Die ster zond zijn stralen uit naar een groepje mannen. Joop was al zo knap in het tekenen!

Je zag zomaar, dat het de wijzen uit het oosten waren. Hij zette er met forse letters onder: „En zij volgden de ster."

Hannie tekende een kerstboom vol kaarsjes en versierselen, een grote ster in de top. Ze wilde die naar oma sturen. Dan wist oma ook, dat ze vandaag aan haar dachten.

Zelfs Leo en Nienie deden mee. Maar moeder gaf hun een gewoon velletje papier. Hun tekenkunst was nog niet goed genoeg voor een échte briefkaart. Maar ze deden toch ijverig mee. Het puntje van Leo's tong maakte elke beweging van z'n potlood mee, zo erg deed hij z'n best. Vader zat naar al die tekenaars te kijken en lachte stilletjes om Leo's tongpuntje. Hij gaf moeder een knipoogje en samen zaten ze ervan te genieten.

„Zo moeilijk, zo'n kewstboom," zuchtte Leo . . .

Wat lieten ze zich allemaal het kerstmaal goed smaken.

't Was een hele tafel vol mensen, met Joop en Els er bij. „Nu hebt u zes kinderen," merkte Hannie op.

„En 't is niet eens vreemd,” vond vader. „Joop en Els horen er helemaal bij en ze moeten in de vakantie vaak een dagje komen.” Nu, dat wilden die twee natuurlijk graag. Na het eten zongen ze samen nog een blij kerstlied, dat de kleintjes ook kenden.

En nu was het zover. Moeder kwam uit de middagkerk. Vader deed de gordijnen dicht en ze gingen allemaal bij de kerstboom zitten. Joop mocht de kaarsen aansteken.

Leo zat bij vader en Nienie bij moeder op schoot. Joop, Els en Hannie op voetenbankjes en kussens aan hun voeten. Ruutje lag in de wieg tevreden geluidjes te maken. Hij vond die dansende vlammetjes zo prachtig toen één voor één de kaarsjes waren aangestoken. Wat mooi, al die gele vlammetjes tegen dat donkere groen. Ze weerspiegelden in de glimmende ballen, zodat het leek, of er nog veel meer lichtjes waren . . .

Vader had uit voorzorg een emmertje water bij de boom gezet, met een spons erin.

„Dat dennegroen is o zo brandbaar,” zei hij. „Zo'n kaarsje kan makkelijk een takje doen ontbranden. En dan kan zo'n natte spons het gevaar van brand dadelijk verjagen.”

Toen vertelde vader de kerstgeschiedenis. Zó, dat vooral de kleintjes het goed konden begrijpen.

Van Jozef en Maria en hun Kind in de kribbe. Van de engelen en de herders. Van de wijzen uit het oosten en hun verre reis op kamelen. Hoe die boze koning Herodes dat Kindje wilde doden. Maar dat God zelf, zijn Vader, het bewaarde en het Kindje, met Jozef en Maria, veilig in Egypte bracht.

En daartussen zongen ze de kerstliedjes, die er bij hoorden, terwijl moeder op de piano speelde.

„Laten we allemaal dat Licht in ons leven laten schijnen, zo helder, dat ook anderen daardoor getrokken worden tot Jezus, die ook hun Heiland wil zijn. Laten we de deuren van ons hart wijd open zetten, zodat Hij daarin kan wonen,” zei vader.

Ze hadden allemaal vol aandacht geluisterd. Nooit kon je die mooie geschiedenis te vaak horen.

Nadat moeder hen met een heerlijke bonbon verwend had, schoven ze weer dicht bij elkaar.

„Fijn,” dacht Hannie, „nu komt moeders verhaal.”
Nienie had haar kopje tegen moeders schouder gelegd.

Toen Hannie in bed lag, dacht ze over al het heerlijke van deze dag na. Over heel dat mooie kerstfeest dat ze samen gevierd hadden. Dat allermooiste feest. Omdat de Here Jezus zelf op aarde had willen komen om de mensen, die in Hem geloofden, blij en gelukkig te maken. En ook, om aan die mensen te leren, anderen blij te maken. Omdat Hij wilde dat ze elkaar zouden liefhebben.

Wat was het een fijne dag geweest. Ze dacht nog aan moeders verhaal. Dat moeder als klein meisje in zo'n echte arreslee had gezeten. Zo'n arreslee, die al rinkelbellend door een dravend paard werd voortgetrokken. Het moest wel heerlijk zijn, in zo'n ar over de sneeuw te glijden.

Maar tóch . . . haar eigen rode sleetje zou ze er niet voor willen ruilen. O nee hoor, vast niet! Ze hoopte maar, dat er nog gauw weer sneeuw zou vallen. En dat ze er nog wat anders mee zou beleven, dan dat nare ongeluk. Iets heel moois, dat ze dan later met plezier vertellen kon aan haar eigen kinderen . . .

En zo, nog nagenietend van het heerlijks van die kerstdag, viel Hannie in slaap.

